

4273

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ

ΡΥΘΜΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΣΑΡΡΟΥ

BISMANOGLIO
MEGARO

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ

201

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ

ΡΥΘΜΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΣΑΡΡΟΥ

SISMANGLIO
MEGARO

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ

1921

 **SISMANOGLIO
MEGARO**

ΣΗΜ.—«Ο μεταφραστής έχει μόνος τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπη τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ δημοσίᾳ αἰθούσῃ παράστασιν» τοῦ ἔργου τούτου, κατὰ τὸν νόμον ΓΥΠΓ' (ἀρ. 3483).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΟΝ

ΚΥΡΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΝ

Δ. Μ. Σ.

 **SISMANOGLIO
MEGARO**

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΤΡΟΦΟΣ, παραμόνα της Μήδειας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ των τέκνων της Μήδειας και του 'Ιάσονα.

ΜΗΔΕΙΑ, ή πρώτη γυναίκα του 'Ιάσονα.

ΚΡΕΩΝ, βασιλιάς της Κορίνθου.

ΙΑΣΩΝ, γαμπρός του Κρέοντα, διπλοπαντρεμένος.

ΔΙΓΕΥΣ, βασιλιάς της 'Αττικής.

ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ της Κορίνθου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

(*Η σκηνή στην Κόρινθο.*)

- στὴ λύπη κι ὄλο λυώνει μὲς στὰ δάκρυα, 25
 σὰν εἶδε ποὺ ἀδικιέται ἀπὸ τὸν ἄντρα της·
 τὰ μάτια δὲ σηκώνει, οὔτε τὸ πρόσωπον
 ἀπὸ τὴ γῆς· κι ἀκούει τῶν φίλων συμβουλὲς
 ὅσο κι ὁ βράχος κῆ θαλασσοταραχὴ·
 τὸν κάτασπρο λαιμὸ της μόνον κάποτε 30
 στρέφει καὶ κλαίει μονάχη τὸν πατέρα της,
 τὸν τόπο καὶ τὸ σπίτι της, ποὺ πρόδωκε
 κέφυγε μ' ἄντρα ποὺ τὴν καταφρόνησε.
 Κι ἀπὸ τὴ συμφορὰν ἢ δύστυχη ἔμαθε 35
 τὸ τί εἶναι νὰ μὴ ζῆ κανεὶς στὸν τόπο του.
 Τὰ τέκνα της μισεῖ, δὲ θέλει νὰ τὰ ἴδῃ.
 Τὴν τρέμω μήπως μελετᾷ κάποιο κακό.
 Εἶναι βαρὺ κεφάλι καὶ δὲ θὰ δεχτῆ
 τὴν ἀδικιά· τὴν ξέρω καὶ φοβοῦμαι τὴν 40
 μὴ μπήξῃ κοφτερὸ μαχαίρι στὴν καρδιά,
 σὰ μπῆ σιγὰ μὲς στὴν κρεββατοκάμαρα,
 ἢ μὴ σκοτώσῃ νύφη καὶ γαμπρὸ μαζί
 κῦστερα λάβῃ συμφορὰ χειρότερη.
 Γιατὶ εἶναι τρομερὴ· κι ὅποιος πιαστῆ μ' αὐτὴ 45
 στεφάνι νίκης δὲ θὰ πάρῃ ἔτσι εὐκόλα.—
 Νά, τὰ παιδιὰ της ἔρχονται ἀπ' τὸ τρέξιμο,
 χωρὶς νὰ νοιώθουν τὰ κακὰ τῆς μάνας των·
 δὲν ἀγαπάει τὴ λύπη ὁ παιδιακήσιος νοῦς.
- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Ἄρχαῖο στὰ σπίνια τῆς κυρᾶς μου ἀπόχτημα, 50
 γιατί στὲς θύρες στέκεις ὀλομόναχη
 καὶ τὰ κακὰ μονάχη σου κρυφοθρηνεῖς;
 Πῶς τόπαθε καὶ μένει ἡ Μήδεια χῶρια σου;
 ΤΡΟΦΟΣ. Σεβάσμιε τῶν παιδιῶν τοῦ Ἰάσονα ὁδηγέ,
 οἱ πιστοὶ δοῦλοι θλίβονται καὶ συμπονοῦν 55
 σὰ βρῆ τάφεντικά τους συμφορὰ κακὴ.
 Κεγὼ ἔχω τόση θλίψη, ποὺ ἐπεθύμησα
 νὰ βγῶ νὰ πῶ στὴ γῆς, νὰ πῶ στὸν οὐρανὸ
 τῆς Μήδειας τῆς κυρᾶς μου τὰ παθήματα.
- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Τοὺς θρήνους της δὲν παύει ἀκόμα ἡ δύστυχη;
 ΤΡΟΦΟΣ. Καλότυχε, εἶν' ἀκόμα τοῦ κακοῦ ἡ ἀρχή. 60
 ΠΑΙΔΑΓΩΓ. ὦ τὴ λωλή — ἂν μπορῶ νὰ πῶ γιὰ τὴν κυρά—
 ποὺ δὲν τὰ ξέρει τὰ καινούργια πάθηα της.
- ΤΡΟΦΟΣ. Μὰ τί συμβαίνει, γέροντα; γιὰ λέγε μου.
 ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Τίποτε· κι ὅσα σοῦ εἶπα τὸ μετάνοισα.
 ΤΡΟΦΟΣ. Μὴν κρύβεσαι ἀπ' τὴ σύνδουλή σου, νὰ χαρῆς· 65
 θὰ τὰ φυλάξω, ἂν εἶν' ἀνάγκη, μυστικά.

- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Ἐπῆγα στῆς Πειρήνης τὸ ἱερὸ νερό,
 ποὺ στὲς πεζούλες οἱ γερόντοι κάθονται,
 καί, δίχως νὰ φανῶ πὼς πρόσεχα, ἄκουσα
 κάποιον νὰ λέγη πὼς ὁ ἀφέντης Κρέοντας 70
 θὰ διώξη τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ τὴ μάνα τους
 ἀπὸ τὴ χώρα τούτη· ἂν εἶναι ἀληθινὸ
 δὲν ξέρω· κεῖθε νὰ μὴ γένη αὐτὸ ποτέ.
- ΤΡΟΦΟΣ. Γιὰ τὰ παιδιὰ του θὰ τὸ στρέξῃ ὁ Ἰάσοντας,
 ἂν κεῖναι μαλωμένος μὲ τὴ μάνα τους; 75
- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Συμπεθεριά καινούργια διώχνει τὴν παλιά,
 κέκεῖνος πλιὸ τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν τὰγαπᾷ.
- ΤΡΟΦΟΣ. Χαθήκαμε λοιπόν, ἂν στὸ παλιὸ κακὸ
 καινούργιο· μᾶς ἐρθῆ, πρὶν τὸ παλιὸ διαβῆ.
- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Ἐσὺ ὅμως βάστα καὶ μὴ λέγεις τίποτε·
 καιρὸς δὲν εἶναι νὰ τὰ μάθῃ αὐτὰ ἢ κυρά. 80
- ΤΡΟΦΟΣ. Παιδιὰ μου, ἀκοῦτε τί σκληρὸ γονιὸ ἔχετε;
 κακὸ νὰ μὴν τὸν βρῆ, γιατί εἶναι ἀφέντης μου,
 στὸ σπίτι του ὅμως ἀποδείχεται ἄπονος.
- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Καὶ ποιὸς δὲν εἶναι τέτοιος; τὴν ὥρα τῶμαθες,
 πὼς πλεῖστον ἀπ' τὸν ἄλλον ἀγαπᾷ ὁ καθεὶς 85
 τὸν ἑαυτὸ του ἢ δίκιστ' ἢ γιὰ συμφέρο, ἀφοῦ
 μισεῖ ὁ γονιὸς τους γιὰ τὴ νύφη τὰ παιδιὰ;
- ΤΡΟΦΟΣ. Πᾶτε, παιδιὰ, στὸ σπίτι, εἶναι καλύτερα.
 Κεῖσὺ κράτει τὰ χῶρια, μὴν τὰ πᾶς κοντὰ 90
 στὴ ὄργισμένη μάνα τους. Τὴν εἶδα πρὶν
 νὰ τὰγριοκντάζει, σὺν νὰ μελετᾷ
 κακὸ νὰ κἀνῃ, οὐδὲ θὰ πάψῃ τὴν ὄργῃ,
 ξέρω καλά, πρὶν κάποιον κεραυνώσῃ αὐτή.
- ΜΗΔΕΙΑ. Ἐχτροὺς ὅμως ἄς βλάψῃ, κι ὄχι φίλους μας. 95
- ΤΡΟΦΟΣ. Ἄχ, ταλαίπωρη ἐγὼ μὲ τὰ μαῦρα μου πάθη,
 συμφορὰ μου κακὴ, προτιμῶ νὰ πεθάνω.
- ΤΡΟΦΟΣ. Νά, παιδάκια μου, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα δὴ τὴν ὥρα
 καὶ χουχλάει ἡ καρδιά κι ὁ θυμὸς τῆς μαμᾶς σας. 100
 Γλήγορα τρέξετε νὰ κλειστήτε στὸ σπίτι.
 καὶ νὰ μὴ πλησιάζετε στ' ἀνάβλεμμά της,
 νὰ μὴ πᾶτε κοντὰ της, ἀλλὰ φυλαχτήτε
 μανιασμένης γυναίκας
 τᾶγριο πάθος καὶ τὸ τρομερὸ φυσικὸ της.
- Ἐμπρὸς τὴν ὥρα καὶ γρήγορα μέσα νὰ μῆτε. 105
 Φαίνεται δὴ ἀπ' ἀρχῆς, ποὺ τὸ σύγνεφο τόσο
 τοῦ ὄδυρμου ὑψώνεται, πὼς κοντεῖσι νανάγη
 μ' ὄργῃ πλιὸ δυνατῇ. Τάχα τί θάποκάνῃ

- δυσκολοπράγντη καί βαριά ἐρεθισμένη
 ψυχὴ τέτοια, ἀπὸ τῆς συμφορῆς δαγκαμένη ; 110
ΜΗΔΕΙΑ. Ἄχ ἄχ!
 Ἐπαθα ἢ δύστηχη, συμφορῆς ἔπαθα
 βαρυθρήνητες. ὦ τρισκατάρατα τέκνα
 μισημένης μητέρας, μαζὶ νὰ χαθῆτε
 μὲ τὸν ἄθλιο γονιό σας, τὸ σπίτι ἄς ρημάξη.
- ΤΡΟΦΟΣ.** Δυστυχία σ' ἐμέ, δυστυχία στὴ δόλια. 115
 Τί σε φταῖν τὰ παιδιὰ σου γιὰ τῆς ἀδικιῆς
 τοῦ πατέρα τους ; τί τὰ μισεῖς ; Ἄχ, παιδιὰ μου,
 νὰ μὴν πάθετε τίποτε πῶς λαχταρῶ.
 Εἶν' ἡ ὀργὴ φοβερὴ πάντα τῶν βασιλιάδων·
 σὰ συχνὰ αὐτοὶ προστάζουν καὶ σπάνια ὑπακοῦν 120
 κάπως δύσκολα πλιὸ τὴν ὀργὴ τους πρᾶσινουν.
 Κάλλια νὰ συνιθίσῃ κανένας νὰ ζῆ
 μὲ τὰ μέτρα· κέγὼ μεγαλεῖα δὲ ζηλεύω,
 μὰ στὸ γῆρας νὰ φτάσω μ' ἀσφάλεια ποθῶ.
 Ποῦ τῶν μέτριων καὶ τὸνομα πρῶτ' ἂν προσφέρῃς 125
 βγαίνει ἀνώτερο, καὶ στὴ ζωὴ τῶν θνητῶν
 εἶναι πλιὸ ὠφελιμώτερα· ἐνῶ δὲν προκόβουν
 στοὺς ἀνθρώπους τὰ ὑπέρομετρα· ἀλλὰ συμφορῆς
 μεγαλύτερες πάντα στὰ σπίτια ἀποδίνουν,
 σὰν ἐρθῆ ὀργὴ θεῶν. 130

ΠΑΡΟΔΟΣ

- ΧΟΡΟΣ.** Ἄκουσα τὴ φωνὴν, ἄκουσα τὴ βοή
 τῆς Κολχίδας τῆς δόλιας, ποῦ δὲν ἠσυχάζει·
 μά, γερόντισσα, πέ μου· γιὰτ' ἄκουσα ἐγὼ
 μὲς στὸ διάφορο σπίτι τῆς θρήνου· τὰ πάθη
 τοῦ σπιτιοῦ της, γυναῖκα, δέ μ' εὐχαριστοῦν, 135
 γιὰτ' ἐγὼ τὸ πονῶ.
- ΤΡΟΦΟΣ.** Σπίτι πλιὸ δὲν ὑπάρχει κεῖν' ὅλα χαμένα·
 μὲ τὴ βασιλοπούλαν ἐκεῖνος περῶ,
 κὴ κυρά μου στὰ σπίτια της μέσα κλεισμένη
 ἔηκεται, καὶ δὲ θέλει νὰκούσῃ οὔτε λόγο
 καταπραῦντικὸ ἀπὸ κανένα δικό της.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Τὸ κεφάλι μου, οἴμῃ, κεραυνὸς νὰ χτυπήσῃ·
 τί τὸ κέρδος σ' ἐμέ πλιὸ νὰ ζῶ ; ἀλίμονό μου·
 τί τὴν θέλω μιὰ τέτοια ζωὴ μισητὴ ; 145
 Κὴ καρδιά μου τὸ θάνατο μόνο ζητεῖ.

(Στροφή.)

- ΧΟΡΟΣ. *Ακουσες, Δία καὶ φῶς καὶ γῆ
 πῶς ἢ δύστυχη νύφη θρηνεῖ ; 150
 Γιατί ἐσὺ τὴν ἀχόρταγη κοίτη
 τοῦ θανάτου ποθεῖς τόσο δόλια ;
 Κ' εἶναι ὁ Χάρος τρεχᾶτος
 μὴ ζητᾷς τέτοιο πράμα. 155
 Κι ἂν ὁ ἄντρας σου πάλι
 γέρνει σ' ἄλλην ἀγκάλῃ
 θὰ τὸν εὖρη τὸ κρῖμα σου, ἐσὺ μὴ χολιάζης,
 θᾶναι ὁ Δίας σ' αὐτὸ ἐκδικητὴς καὶ βοηθός σου,
 καὶ μὴ λυώνεις καὶ κλαῖς γιὰ τὸν ὁμόκλινό σου.
- ΜΗΔΕΙΑ. *Ὡ ἐσὺ Θέμη τρανὴ καὶ σεβάσμιμα Ἄρτεμη, 160
 βλέπετε τί παθαίνω, ἂν καὶ μ' ὄρκους μεγάλους
 εἶδες τὸν τρισκατάρατον ἄντρα μου ;
 ποὺ ἐγὼ νὰ τὸν ἴδω μὲ τὴν ἄθλια του νύφη
 σύσπιτοι νάποξεπατωθοῦν,
 ὅπου αὐτοὶ ἐμένα πρῶτοι τολμοῦν ν' ἀδικοῦν. 165
 Ἄχ πατέρα, ἄχ πατρίδα, ποὺ αἰσχρὰ σᾶς ἀφήκα
 κῆσφαζα τὸ δικό μου ἀδερφό.
- ΤΡΟΦΟΣ. Τὴν ἀκοῦτε τί λέει, πῶς φρονάζει τὴ Θέμη,
 ποὺ τὸ δίκαιο κρατεῖ, καὶ τὸν Δία μαζί,
 ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῶν ἔχουν προστατῆ τῶν ὄρκων. 170
 Ἡ κυρά μου δὲν εἶναι ποτὲ δυνατό
 τὴν ὀργή της νὰ πάψῃ μὲ μέτριο κακό.

(*Ἀντιστροφή.)

- ΧΟΡΟΣ. Πῶς νὰ γένονταν τρόπος νὰ ρθῆ
 μπρὸς σ' ἐμᾶς καὶ δεχτὴ συμβουλή ; 175
 τὴν βαρύνκαρδην ἴσως ὀργή της
 καὶ τὴν ἄγρια της γνώμη κρατῆ.
 Προθυμία γιὰ τοὺς φίλους
 ἀπὸ ἐμᾶς ἄς μὴ λείψῃ. 180
 Σύρε τώρα σ' ἐκείνη
 κῆξω ἄέ της νὰ βγῆ,
 λέγε της πῶς ἐδῶ τὴν προσμένουν δικοὶ της.
 Τρέχα πρὶν νὰ ξεσπάσῃ κακὰ στὰ παιδιὰ της,
 γιὰτ' ἡ λύπη πληθαίνει μ' ὄρμη στὴν καρδιά της.
- ΤΡΟΦΟΣ. Τρέχω ἄλλ' ὅμως φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ γερίσω
 τὴς κυρᾶς μου τὴ γνώμη. 185

καὶ θὰ κάνω γιὰ χάρη σου τοῦτον τὸν κόπο.
 Ἄν καὶ μ' ἀνάβλεμμα λιόντισσας νιογεννήτρας
 φοβερὰ ἀγριοκυτάζει τὲς δοῦλες της ὅταν
 πάει κοντά της καμνὴ γιὰ νὰ τῆς ὀμιλήσῃ.
 Κι ἂν θὰ πῆς ἀπλοῖκοὺς καὶ διόλου σοφοὺς 190
 τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πέρασαν, σφάλμα δὲν κάνεις,
 γιὰτὶ βρῆκαν αὐτοὶ γιὰ γιορτές, γιὰ συμπόσια
 καὶ γιὰ δεῖπνα τραγοῦδια,
 ποὺ τάκοῦμε κεῦφραίνουν τὴ ζωὴ μας·
 κάνεις ὁμως δὲν ἤρπεν ἀκόμα 195
 μὲ τραγοῦδια καὶ μὲ μουσικὴ πολυχόρδων ὀργάνων
 τὲς πικρές μας τὲς λύπες νὰ πάψῃ, ποὺ φέρουν
 συμφορὰς καὶ θανάτους καὶ σπίτια σφαλνοῦν.
 Ἄν κι αὐτὰ κέρδος εἶναι οἱ θνητοὶ νὰ γιαιτρεύουν
 μὲ τραγοῦδια· ἀλλ' ἔκει ποῦ εἶν' εὐχάριστα δεῖπνα 200
 τῆ φωνῆ τους γιὰτὶ στὰ χαμένα τεντώνουν;
 Φτάνει αὐτὸ τὸ καλὸ φαγοπότι
 μόνο του τοὺς ἀνθρώπους νὰ εὐφράνῃ.

(Ἐπιλόγος.)

ΧΟΡΟΣ. Πολυστέναχτην ἄκουσα θρήνων κραυγὴ·
 καταριέται βαριὰ μὲ στριγγὴ τῆ φωνῆ 205
 τὸν κακὸ της νυμφίον, ποὺ ἀπαρνήθη τὸ γάμο·
 καὶ σὺν ἔπαθεν ἀδίκῃ κράζει τῆ Θέμῃ,
 τῆ θεᾷ ποὺ ὀρκοφυλάκα ὁ Δίας τὴν ἔχει,
 ποὺ σ' ἐκείνην πιστεύοντας διάβηκε ἀντίκρου
 στὴν Ἑλλάδα, περνώντας τὰπέραντου πόντου 210
 ὅλη νύχτα γοργὰ
 τάρμυρά τὰ κλειδιά.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Α΄.

ΜΗΔΕΙΑ. Κοριθιανές γυναῖκες, βγήκα ἐδῶ σ' ἐσᾶς
 νὰ μὴ μ' ἀδικοκρένετε· ξέρω πολλοὺς 215
 ποὺ τοὺς θαρροῦν οἱ ἀνθρώποι περήφανους,
 ἄλλους χωρὶς νὰ ἴδουν κι ἄλλους σὺν τοὺς ἴδουν·
 μὰ στὰ καλὰ καθούμενα τοὺς ἀδικοῦν.
 Γιατὶ τὸ δίκαιο δὲν τὸ βλέπουν εὐκόλῃ
 τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ πρὶν τὴν καρδιά 220
 γνωρίσουν τὰλλουνοῦ, ἀπὸ τῆ θεωρίᾳ μισοῦν,
 χωρὶς κὰν νὰ τοὺς βλάψῃ. Πρέπει δὲ πολὺ
 κι ὁ ξένος μὲ τὸν τόπο νὰ συμμορφωθῇ·

- μήτε καὶ τὸν τραχὺν πολίτην ἐπαινῶ,
 ποῦναι πικρὸς στοὺς ἄλλους ἅπ' ἀνοητιά. 225
- Κεῖμένα αὐτὸ τ' ἀνέλπιστο ποῦ μῶτυχε
 μῶσκασε τὴν ψυχὴ· τελεύω, καὶ ποθῶ
 τὸ Χάρο, ἀφοῦ τῆς ζωῆς τὴ χάρη ἀπόχασα.
 Κι ὁ ἄντρας μου ποῦ εἶχα παντοχὴ, ξέρεις καλά,
 βγήκεν ὁ πλιὸ χειρότερος τοῦ κόσμου αὐτός.—
 Κεῖμεστε δὰ οἱ γυναῖκες τὸ πλιὸ δύστηχο 230
 ἀπὸ τὰ πλάσματα ὅσα ζοῦν καὶ σκέπτονται.
 Ποῦ πρῶτα πρέπει νὰκριβαγοράζοιμε
 ἄντρα κι ἀφέντη τοῦ κορμιοῦ μας· κεῖν' αὐτὸ
 χειρότερο κακὸ ἅπ' τὸ πρῶτο· καὶ σ' αὐτὸ
 μεγάλος εἶναι ἀγῶνας ἂν θὰ πάροιμε 235
 κακὸ ἢ καλὸ· γιατίι τιμὴν οἱ χωρισμοὶ
 δὲ φέρουν στὴ γυναῖκα, οὐδὲ τὸν ἄντρα της
 μπορεῖ νὰφήση. Κι ἂν σὲ νέους πάλι ἐρθῆ
 τρόπους καὶ νόμους, πρέπει νὰναι μάντισσα,
 γιατίι ἀπὸ πρὶν δὲν ξέρει ποιὸν ἄντρα θὰ βρῆ. 240
 Κι ἂν μὲν τὰ καταφέρωιμε καλά καὶ ζῆ
 ὁ ἄντρας μαζί μας τὸ τυγὸ βαστάζοντας
 ἀγόγγυχα, εἶναι ζήλευτὴ ἢ ζωὴ· εἰδὲ μὴ
 θάνατος κάλλια. Ὁ ἄντρας ὅταν βαρεθῆ
 μέσα στὸ σπίτι διώχνει τὴ βαρυνθυμιά 145
 σὰ βγῆ καὶ πάη μὲ φίλους καὶ μ' ὀμηλικούς·
 μὰ ἡμεῖς πρέπει σὲ μιὰ ψυχὴ νὰ βλέποιμε.
 Μὰς λὲν πὼς ζοῦιμε σπιτι δίχως κίνδυνο,
 κι αὐτοὶ μὲ τὸ κοντάρι πολεμοῦν· δὲ λὲν
 σωστά· πλάϊ στὴν ἀσπίδα κάλλια τρεῖς φορὲς 250
 νὰ σταθῶ πάρα νὰ γεννήσω μιὰ φορά.—
 Μὰ τὰ ἴδια λόγια δὲν ταιριάζουν σ' ὅλες μας.
 Σεῖς ἔχετε πατρίδα, σπιτία καὶ χαρὰ
 καὶ φίλων συντροφιά, μὰ ἐμὲ ἔρημη, ἀπάτριδη,
 κατ' ἔρρονει με ὁ ἄντρας μου, ποῦ μ' ἄρπαξε 255
 στὰ ξένα, δίχως νᾶχω μάνα κι ἀδερφὸ
 καὶ συγγενῆ νὰράζω ἀπὸ τὴ συμφορά.
 Λοιπὸν μιὰ χάρη μόνο σοῦ ζητῶ· ἂν θὰ βρῶ
 τρόπον ἢ σχέδιον γιὰ τὰ πάθηα ποῦ τραβῶ 260
 νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄντρα μου, καθὼς κι αὐτὸν
 ποῦ τῶδακε τὴν κόρη του, κι αὐτὴν μαζί,
 νὰ σιωπᾶς. Γιατίι ἡ γυναῖκα εἶναι δειλὴ
 σταῖλλα καὶ τρέμει ἔμπρὸς σὲ μάγες καὶ σπαθιά·
 μὰ ἂν στὴν τιμὴ τοῦ γάμου της ἀδικηθῆ 265

- ΧΟΡΟΣ. δὲν εἶν' ἄλλη ψυχὴ πλιὸ ἀγριοφόνισσα.
 Θὰ κάνω ὅπως μοῦ λές· γιατί τὸν ἄντρα σου
 δίκαια θὰ ἐκδικηθῆς· κι ἂν κλαῖς τὰ πάθη σου
 δὲν ἀπορῶ. Μὰ βλέπω, Μήδεια, πῶρχεται
 κι ὁ βασιλιάς μὲ νέες βέβαια προσταγές. 270
- ΚΡΕΩΝ. Ἐσὺ ἢ ἀγριοπῆ καὶ μὲ τὸν ἄντρα σου
 πεισματωμένη, ἢ Μήδεια, ἀπὸ τῆ χώρα μου
 εἶπα νὰ φύγης, μὲ τὰ δυό σου τὰ παιδιὰ.
 Καὶ μὴν ἀργεῖς, γιατί εἶμαι ἐκτελεστῆς ἐγὼ
 τῆς προσταγῆς μου, δὲ θὰ πάω στὸ σπίτι μου
 πρὶν διώξω σε ἀπ' τοῦ τόπου μου τὰ σύνορα. 275
- ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλιμονό μου ἢ δόλια ἐξολοθρεύομαι.
 Γιατί οἱ ἐχτροὶ μου κάθε τρόπον ἔκαναν
 καὶ δὲν ὑπάρχει τοῦ κακοῦ μου ἀπαλλαγὴ.
 Μὰ μ' ὄλη μου τῆ κακοπάθεια σὲ ρωτῶ,
 γιὰ ποιάν αἰτία μὲ διώχνεις, Κρέοντα, ἀπ' ἐδῶ; 280
- ΚΡΕΩΝ. Δὲν τὰποκρύβω, σὲ φοβοῦμαι μὴ κανὲν
 ἀγιάτρευτο κακὸ προέξῃς στὴν κόρη μου.
 Συντρέχουν καὶ πολλὰ σ' αὐτὸν τὸ φόβο μου·
 παμπόνηρη εἶσαι, ξέρις διαβολιές πολλές,
 καὶ θλίβεσαι στερούμενη τὸν ἄντρα σου.
 Κι ἀκούω πὸς φοβερίζεις, καθὼς μοῦ τὸ λέν,
 νὰ βλάβης πεθερὸ καὶ νύφη καὶ γαμπρό.
 Λοιπὸν πρὶν νὰ τὰ πάθω αὐτὰ θὰ φυλαχτῶ.
 Καὶ κάλλιο τώρα νὰ μ' ἐχτρεύεσαι, παρὰ
 ψυχοπονώντας σε, ἕατερά νὰ κλαίω πικρά. 290
- ΜΗΔΕΙΑ. Δὲν εἶναι μόνον τώρα ἀλλὰ πολλές φορές,
 πὸν τῶνομά μου μ' ἔβλαψε καὶ μῶκανε,
 Κρέων, κακὰ μεγάλα. Οἱ φρόνιμοι ποτὲ
 δὲν πρέπει περισσὴ σοφία στὰ τέκνα τους
 νὰ δίνουν· γιατί ἐξὸν πὸν τὰ θαρροῦν ὀκνά,
 μὰ κι ἄγρια τὰ φτονοῦν οἱ συντοπίτες τους.
 Κι ἂν λές καινούργια πράματα σ' ἀγράμματους
 θὰ σὲ νομίζουν βλαβερὸ κι ὄχι σοφὸ·
 κι ἂν ἀπ' ὄσους θαρροῦν πὸς ξέρον καίτι τις
 ἀνώτερος φανῆς, δὲ σὲ χωνεύουν πλιά. 300
- Κεγὼ τὴν ἴδια τύχη ἔχω μ' αὐτοὺς· γιατί
 σοφὴ σά με νομίζουν, ἄλλοι μὲ φτονοῦν,
 ἄλλοι μὲ λέν ὀκνή κι ἄλλοι κακότροπῆ
 κι ἀνάποδη· μὰ δὲν εἶμαι τόσο σοφὴ. 305
 Κεσὺ δὰ μὲ φοβᾶσαι μὴ σε βλάβω ἐγὼ.
 Μὴν ἔχεις φόβο, δὲν εἶμ' ἄζια, Κρέοντα,

	καὶ τώρα βλέπω ἐγὼ ποῦ δὲν κάνω καλά	350
	κι ὁμως σ' ἀφήνω· μὰ σοῦ λέγω, ἡ αὐρινή τοῦ ἡλιοῦ λαμπάδα μὲ τὰ τέκα σου ἂν σε ἰδῇ στὰ σύνορα τοῦ τόπου τούτου, θάνατος σὲ περιμένει· ὁ λόγος μου εἶν' ἀτράνταχτος.	
	Κι ἀφοῦ πρέπει νὰ μείνης, μείνε ἡμέρα μιά·	355
	Κι ἀπ' ὅσα τρέμω δὲ θὰ κάνης τίποτε.	
ΧΟΡΟΣ.	Κακομοῖρα γυναῖκα, δύστηγῃ μὲ τὰ μαῦρα σου πάθηα. Ποῦ θὰ πᾶς; ποιό φιλόξενο σπίτι, καὶ ποιά χώρα θὰ βρῆς νὰ γλυτώσης	360
	ἀπὸ τὲς συμφορὲς σου;	
	Ὦ σὲ τί ἀδιάβατη τρικυμία κακῶν κάποιος θεοῦ, σ' ἔχει ρίξει, ὦ ταλαίπωρη Μήδεια.	
ΜΗΔΕΙΑ.	Ἄπὸ παντοῦ κακὰ εἶμαι ποιός θὰ τᾶρνηθῇ; μὰ μὴ θαρρεῖτε πὼς θὰ γένουν ἴτσι αὐτά.	365
	Ἔχουν νάγωνιστοῦν ἀκόμα οἱ νιόγαμπροὶ καὶ νὰ τραβήσουν τὰ πεθερικά πολλά. Θαρρεῖς αὐτὸν θὰ τὸν καλόπιανα ποτὲ χωρὶς κανένα κέρδος καὶ χωρὶς σκοπό;	370
	μήτε θὰ τοῦ μιλοῦσα, οὐδὲ θὰ τῶκανα μαρακαλιά. Μὰ τόσα αὐτὸς μωράθηκε ποῦ ἐνῶ μπορούσε νὰ δικά μου σχέδια νὰ καταστρέψῃ διώχνοντάς με, μ' ἄφησε νὰ μείνω σήμερα, ποῦ ρίχνω τρεῖς μου ἐχτροὺς	375
	νεκροὺς, πατέρα, κόρη καὶ τὸν ἄντρα μου.	
	Κἔχοντας δὰ πολλοὺς δρόμους θανάσιμους, δὲν ξέρω ποιόν νὰ προτιμῆσω, φίλες μου· στὸ νυφικό τους δῶμα νὰ βάλω φωτιά, ἢ νάμπω ἐκεῖ σιγὰ πῶχουν τὴν κοίτη τους	380
	καὶ στὰ ἥπατά τους μπηξῶ ἀκονιστὸ σπαθί; Ἄλλ' ἓνα κάπως μ' ἐμποδίζει· ἂν θὰ πιαστῶ μπαίνοντας στὸ παλάτι καὶ σχεδιάζοντας, οἱ ἐχτροί μου γιὰ τὸ θάνατό μου θὰ γελοῦν· Κάλλια τὸν ἴσιο δρόμο, ποῦ πλαστήκαμε τόσο σοφὲς— νὰ φαρμακώσω τους· Καλά·	385
	καὶ νά, πεθαίνουν· ποιά χώρα θὰ με δεχτῇ; ποιός ξένος θὰ μου δώσῃ καταφύγιο καὶ σπίτι ἀσφαλισμένο νὰ γλυτώσῃ με; Κανείς· Λοιπὸν θὰ περιμείνω λίγον τι, κι ἂν μοῦ φανῇ καμιά ἀποκούμπα οἴγουρη	390
	θὰ κάνω αὐτὸν τὸ φόνο δόλια καὶ σιγά·	

μὰ ἄν συμφορὰ θά μ' ἐμποδίζη ἀνίκητη,
 θὰ δράξω τὸ σπαθὶ καὶ θὰ σκοτώσω τους,
 κιᾶς ἀπεθάνω· θάγριέψη ἡ τόλμη μου.
 Μὰ τὴν κυρὰν Ἐκάτη, ποῦ ἐγὼ σέβομαι 395
 πλειότερο ἀπ' ὄλους καὶ τὴν ἔχω συμβοηθό,
 ποῦ μὲς στὰ βάθη τοῦ σπιτιοῦ μου κάθεται,
 χαίροντας δὲ θὰ κάψη τὴν καρδοῦλα μου
 κανέννας· μαύρους καὶ πικρούς θὰ κάγω ἐγὼ
 τοὺς γάμους των, πικρὴ τὴν προξενιά, καθὼς 400
 καὶ τὸ διωγμὸ μου. Ἐμπρός· βάλε σ' ἐνέργεια
 ὄλα ὅσα ξέρεις, σκέψου καὶ σχεδιάζε,
 Μήδεια. Προχώρα στὸ κακό· παλληκαριάς
 τώρα εἶν' ἀγῶνας. Βλέπεις τί τραβάς; Ἐσύ,
 κόρη ἀκουστοῦ πατρὸς κι ἀπόγονη τοῦ Ἥλιου,
 περίπαιγμα τοῦ γήμου ἐνὸς Ἰάσονα 405
 καὶ μιᾶς τοῦ Σίουφου ἐγγονῆς δὲ γένεσαι.
 Ξέρεις δὲ κοὶ γυναῖκες φυσικὰ εἴμεστε
 γιὰ κάθε καλὸ πρᾶμα ἀνικανώτατες,
 τεχνήτριες ὅμως τῶν κακῶν σοφώτατες.

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Α'.

(Στροφὴ α')

ΧΟΡΟΣ.

Πρὸς τὲς πηγὲς τους τὰ ἱερὰ ποτάμια ἀναδρομίζουν, 410
 κι αὐτὸ τὸ δίκαιο κι ὄλα δὲ ξανάστροφα γυρίζουν.
 Στοὺς ἄντρες βρίσκεις ὀλερὲς βουλές, κι οὐδὲ κι αὐτὴ
 τῶν θεῶν ἡ πίστη ἀτόμεινεν ἀκέρια καὶ σωστή.
 Καὶ τὴ δική μας τὴ ζωὴν ἡ φήμη θὰ γυρίση 415
 στὴ δόξα· καὶ στῶν γυναικῶν τὸ γένος δὲ θάρρηθη
 νάρρηθη ἡ τιμὴ· κακόγλωσση λαλιὰ δὲ θὰ μπορῆ
 πλιὸ τὲς γυναῖκες σὰν καὶ πρὶν νὰ μᾶς κατηγορῆ. 420

(Ἀντιστροφὴ α')

Καὶ τῶν παλιῶν τραγουδιστῶν θὰ πάνθουν τώρα οἱ Μοῦσες
 γιὰ τὴν ἀπιστοσύνη μας νὰ λέν πικρολαλοῦσες.
 Γιατὶ καὶ στὸ δικό μας νοῦ δὲ χάρισε ἀπ' ἀρχῆς
 τῆς λύρας του θεολάλητο τραγουδι ὁ δωρητῆς 425
 τῶν τραγουδιῶν ὁ Ἀπόλλωνας, ἀλλιῶς θὰ εἴχαμε ψάλλει
 κέμεϊς γιὰ τοὺς ἀρσενικοὺς τραγοῦδια ἐνάντια πάλι.
 Γιατὶ ὁ καιρὸς ὁ ἀτέλειωτος ἔχει πολλὰ νὰ πῆ
 γιὰ τῶν ἀντρῶν τὸ φταιξιμὸ καὶ τὴ δική μας ζωὴ. 430

(Στροφή β')

Κεσὺ μὲ τρέλλα στὴν καρδιά, τὰ σπίτια παρατώντας
τὰ πατρικά, τὲς δίδυμες μαυρόπετρες περνώντας
τοῦ Πόντου, τώρα βρίσκουσαι μακριὰ σὲ χώρα ξένη,
κιὰφοῦ ἔχασες τὸν ἄντρα σου κὴ κλίνη σου ἔρημη μένει, 435
δυστυχισμένη, στανικῶς κι ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ
σὲ διώχνουν τώρα ἐξόριστη, μακριά, δίχως τιμὴ.

(*Αντιστροφή β')

Ἡ ἀξία τῶν ὄρκων χάθηκε, ντροπὴ δὲν ἀπομένει
μὲς στὴ μεγάλη Ἑλλάδα πλιό, στὰ οὐράνια ἔχει πετάζει. 440
Κεσένα οὐδὲ τὸ πατρικὸ τὸ σπίτι σου, καημένη,
σοῦ μένει ἀπὸ τὰ βάσανα νὰ πᾶς νὰ σ' ἀπαλλάξει,
κι ἄλλη τώρα βασίλισσα, πλειότερο δυνατὴ
στέκει κυρὰ στὸ σπίτι σου, τὸν ἄντρα σου ἔχει αὐτὴ. 445

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Α'.

ΙΑΣΩΝ.

Δὲν τό εἶδα τώρα πρῶτα ἀλλὰ πολλές φορές
πόσο κακὸν ὀλέθρῳ εἶν' ὁ τραχὺς θυμὸς.
Ποῦ ἐνῶ στὴ χώρα καὶ στὸ σπίτι αὐτὸ νὰ ζῆς
μποροῦσες, ἂν ὑπόφευγες τῶν δυνατῶν
τὴν κάθε ἀπόφαση ἤσυχια, θάποδιωχτῆς
τῶρ' ἀπ' ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀνόητους λόγους σου. 450
Κεμὲ δέ με πειράζει· λέγε ἀδιάκοπα
πὼς ἄντρας εἶν' ὁ Ἰάσωνας παγκάκιστος·
γι' αὐτὰ ὅμως ποῦ τοὺς βασιλιάδες ἔβρισες
ὄλο τὸ κέρδος σου εἶναι ἡ ἐξορία σου.
Καὶ πάντα ἐγὼ σὰ θυμῶναν τοὺς προάινα
κῆθελα νάμενες, μὰ ἐσὺ δὲν ἔπαυες 455
μορὰ νὰ τοὺς ἔβριζες· γι' αὐτὸ διώχνουσαι.
Καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ γιὰ τοὺς δικούς μου ἀκούραστος
ἤρθα, γυναῖκα, τὸ καλὸ σου θέλοντας,
νὰ μὴ διωχτῆς μὲ τὰ παιδιὰ σου ἀχρήματη
καὶ στερημένη· σέρνει δὰ πολλὰ κακὰ 460
μαζὶ τῆς ἡ φυγῆ· κενῶ ἐσὺ μὲ μισεῖς
ποτὲ νὰ θέλω τὸ κακό σου δὲ μπορῶ.

ΜΗΔΕΙΑ.

Παγκάκιστε, δὲν ἔχω πλιὸ βαρυσὰ ἔβρισια 465
νὰ πῶ σου μὲ τὴ γλῶσσα, ἀφοῦ εἶμαι ἀδύναμη·

κῆρθες, ἦρθες μπροστά μου, ὁ μισητότατος
 στους θεούς, σ' ἐμέ, σ' ὄλο τὸ γένος τῶν θνητῶν ;
 Θάρρος δὲν εἶν' αὐτὸ μηδὲ παλληκαριά,
 δικούς σου νάντικρυζῆς πὸν τοὺς χάλασες· 470
 αὐτὸ εἶν' ἀδιαντροπιά, πὸν εἶν' ἡ χειρότερη
 στὸν κόσμον ἀρρώστια. Μὰ καλὰ ἔκανες νὰ ῥθῆς.
 Κεγὼ θὰ ἐλαφροῦθῶ κακολογώντας σε
 κέσὺ θὰ λυπηθῆς ἐμέν' ἀκούοντας.
 Θάρχισω πρῶτα γιὰ νὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπ' ἀρχῆς· 475
 σ' ἔσωσα—καὶ μ' ἐσένα ὅσοι ἦσαν στῆς Ἀργῶς
 τὸ σκάφος Ἑλλήνες τὸ ξέρουν ὅλοι τους—
 σὰ στους πυρίπνοους ταύρους ζευγες σ' ἔστειλαν
 νὰ βάλῃς καὶ νὰ σπείρῃς γῆ θανάσιμη.
 Καὶ τὸ δράκο πὸν φύλαε τὸ χρυσόδεσμα 480
 ξάγρυπνος, κυκλωμένος στὰ πολύπλοκα
 τυλίγματα του, ἐσκότωσα καὶ σὸδωκα
 σωτήριο φῶς. Κεγὼ, προδότηρα τοῦ πατρός
 καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου, ἦρθα μαζί σου στὴν Ἰωλκὸ
 μὲ προθυμία πολλή καὶ ἄγνη φρόνηση, 485
 καὶ τὸν Πελία σκότωσα φοιχτότατα,
 μὲ τὰ χέρια τῶν τέκνων του καὶ σὸβγαλα
 τὸν κάθε φόβο. Κιὰν καὶ τόσα σὸκανα,
 κακοῦργε, ἐπῆρες ἄλλη καὶ μ' ἀρνήθηκες,
 ἐνῶ ἔχομε παιδιά, πὸν ἔπ' ἔχουν ἄτεκνος 490
 μπορούσες νὰ ποθήσῃς γῆ γυναῖκ' αὐτή.
 Τοῦ κάκου οἱ ὄρκοι, νὰ τὰ νοιώσω δὲ μπορῶ
 θαρρεῖς ἐκσὶν' οἱ θεοὶ πὸς πλιὸ δὲν κυβερνοῦν,
 ἢ νόμοι στους ἀνθρώπους τώρα νέοι περνοῦν,
 ἀφοῦ τὸ ξέρεις πὸς μ' ὄρκιστῆς ψεύτικα ; 495
 Ἄχ χέρι μου δεξί, πὸν ἐσὺ πολλές φορές
 τὸ ἐκράτεις, κέσεῖς γόνατά μου, τί ἄδικα
 μολεύτηκα ἀπὸ πρόστιχο ἄντρα κέχασα
 κάθε μου ἐλπίδα. Τώρα ὡς φίλο θὰ σοῦ πῶ,
 κι ὄχι πὸς ἀπὸ σένα ἐλπίζω ἐγὼ καλό, 500
 ἀλλὰ σὰ σ' ἐρωτήσω θὰ φανῆς πλιὸ αἰσχρὸς.
 Καὶ τώρα πὸν νὰ πάω ; στὲς πατρικὲς μου αὐλές,
 πὸν ἀρνήθηκα γιὰ σέ καὶ τὴν πατρίδα μου,
 ἢ στοῦ Πελία τὲς κόρες, τὲς ταλαίπωρες;
 Βέβαια καλὰ θὰ με δεχτοῦν στὰ σπίτια τους 505
 πὸν τὸ γονιό τους σκότωσα. Ἔτσι μ' ἔκανες
 στους συγγενεῖς μου ἐχτρὸν, κι ὅποιους δὲν ἔπρεπε
 νὰ βλάψῃς, ἐνάντιους ἔχω ἐγὼ γιὰ χάρη σου.

- Γν' αὐτὰ λοιπὸν καλότυχῃ μ' ἀνάδειξες
 μὲς στήν Ἑλλάδα σὲ πολλές· καὶ σ' ἔχω ἐγὼ 510
 πιστὸν ἄντρα καὶ θαυμαστὸ ἢ ταλαίπωρη,
 ποῦ ἐξόριστῃ ἀποδιώχνομαι, παντέρημη
 μὲ τὰ παιδιὰ σου μοναχὰ δλομόναχη.
 ὦ τί τιμὴ στὸ νιόγαμπρο ἂν ξενογυρνοῦν
 τὰ τέκνα του φτωχὰ κ' ἐγὼ ποῦ σ' ἔσωσα. 515
 Δία, γιατί τοῦ χρυσαφιοῦ τοῦ ψεύτικου
 σημάδια στοὺς ἀνθρώπους καθαρὰ ἔδωκες
 καὶ γνώρισμα κανένα μὲς στὸ σῶμα των
 δὲ χάραξες, γιὰ νὰ γνωρίζεται ὁ κακός;
- ΧΟΡΟΣ.
 Βαρὺς εἶν' ὁ θυμὸς καὶ κακογιάτρευτος, 520
 ὅταν μαλώνουν οἱ δικοὶ μὲ τοὺς δικούς.
- ΙΑΣΩΝ.
 Πρέπει, θαρρῶ, ἱκανὸς στὰ λόγια νὰ φανῶ,
 καὶ ὡς ἐπιδέξιός τιμονιέρης καραβιοῦ
 μὲ τάρμενα στὴ μπόρα τῆς γοργόστομης
 γλωσσοφαγιάς σου γὰ ξεφύγω τὴν ὄρμη. 525
 Κ' ἐγὼ, σὰν τόσο ἱππώνεις δὲ τὴ χάρη σου,
 λέγω πὼς μόνῃ τῇ Κύπρῃ στὸ ταξίδι μου
 μ' ἔσωσε, καὶ ὄχι ἄλλος θεὸς εἶτ' ἀνθρώπος.
 Κ' ἐσὺ τὸ ξέρεις, μὰ δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς,
 πὼς μὲ τάλανθευτὰ του τόξα ὁ Ἐρωτᾶς 530
 σ' ἀνάγκασε νὰ μοῦ γλυτώσης τὸ κορμί.
 Μὰ δὲ θὰ τὰκριβοξισταῶ αὐτό, γιατί
 κακὸ δὲν ἔγιν' ὅπως καὶ ἂν μ' ὠφέλησες·
 μὰ γιὰ τὸ γλυτωμὸ μου πλειότερα ἔλαβες
 καλὰ παρὰ ὅσα μῶδωκες—καὶ θὰ σοῦ πῶ. 535
 Ζῆς πρῶτα στήν Ἑλλάδα, ἀντὶ σὲ βάρβαρο
 τόπο, καὶ ξέρεις τί εἶναι δίκαιο καὶ περναῖς
 μὲ νόμους ταχτικούς καὶ ὄχι τυραννικούς·
 κοὶ Ἕλληνες ὅλοι σ' ἔμαθαν πού εἶσαι σοφὴ
 κ' ἔλαβες δόξα, ἀλλ' ἂν στήν ἄκρα κάθοσσαν 540
 τοῦ κόσμου, λόγος δὲ θὰ γέγονταν γιὰ σέ.
 Μῆτε χρυσάφι θέλω ἐγὼ στὸ σπῆτι μου
 μήτ' ἀπὸ τὸν Ὅρφεα τραγοῦδια πλιὸ γλυκὰ
 νὰ λέω, ἂν τὰ καλὰ μου δὲ θὰ ξακουστοῦν.
 Τόσα μονάχα σοῦ εἶπα γιὰ τοὺς κόπους μου·
 γιατί στὰ λόγια ἐσὺ μὲ παρακίνησες. 545
 Κι ὅσα γιὰ τὸ βασιλικὸ μου γάμο λὲς
 σ' αὐτὸ θὰ δείξω πρῶτα πού εἶμαι γνωστικός,
 ἔπειτα μετρημένος, κῆστρα σ' ἐσέ
 καὶ στὰ παιδιὰ μου φίλος μέγας. Γιὰ ἄκουσε. 550

- Σάν ἦρθα ἀπὸ τῆς Ἰωλκοῦ τὰ μέρη ἐδῶ
 σέρνοντας τόσες συμφορὲς ἀνίκητες,
 τί θᾶβρισκα ἄλλο ὁ ἐξόριστος καλύτερο,
 παρὰ νὰ παντρευτῶ κόρην τοῦ βασιλιᾶ; 555
- Ἔτσι γὰρ ἐκεῖ πού σε πονεῖ, πῶς μίσησα
 τὴν ἀγκαλιά σου, κι ἀπὸ πόθο πλάνταξα
 καινούργιας νύφης, κι οὔτε γιὰ παιδιὰ πολλὰ
 πῶς ἔχω βιά, μὲ φτάνουν τὰ βρισκόμενα
 καὶ δὲν παραπονιοῦμαι· ἀλλὰ παντρεύτηκα
 γιὰ νὰ ζοῦμε καλά, νὰ μὴ στεροῦμεστε· 560
- γιατὶ ξέρω πῶς φεύγει ἀπ' τὸ φτωχὸ μακριὰ
 κάθε φίλος, καὶ νὰναθρέψω τὰ παιδιὰ
 καθὼς μοῦ πρέπει, κι ἀδερφοὺς στὰ τέκνα σου
 σάν δώσω νὰ τὰ ἐνώσω, καὶ τὸ γένος μου
 σὰ σμιξῶ νὰ εὐτυχῶ. Γιατὶ ἄλλα ἐσὺ παιδιὰ 565
- δὲ χρειάζεσαι, ἐνῶ μὲ τὰ μελλογένητα
 τὰ ζωντανὰ μας τέκνα θὰ ὠφελήσω ἐγώ.
 Μὴ σκέφτηξ' ἄσχημα· Κἔσύ, ἂν δέ σ' ἔτρωγε
 τοῦ γάμου ἢ ζήλεια, θὰ τὸ δέχοσουν. Μὰ ἐσεῖς
 ἔτσι εἶστε, ὅσο κοιμᾶστε μὲ τὸν ἄντρα σας 570
- θαρρεῖτε τᾶχτε ὅλα· μὰ ἂν τὸν χάσετε
 μισεῖτε καὶ τὰ πλιὸ καλά κι ὠφέλιμα.
 Ἐπρεπεν ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ νὰ τέκνιζαν
 οἱ ἄνθρωποι, γυναῖκα νὰ μὴ βρίσκονταν,
 κἔτσι κάθε κακὸ στὸν κόσμον θάλειτε. 575
- Ἰάσων, καλά στόλισες τὰ λόγια σου·
 κι ὅμως χωρὶς νὰ θέλω θὰ τὸ πῶ, θαρρῶ,
 κακὰ ἔπραξες πού ἀρνήθης τὴ γυναῖκα σου.
- Σὲ πολλὰ βέβαια μὲ πολλοὺς δὲ συμφωνῶ·
 ἐγὼ λέω πῶς ἀξίζει τιμωρία βαρειὰν 580
- ὁ ἄδικος πού στὰ λόγια εἶναι σοφός· γιατί
 θαρρώντας μὲ τὴ γλῶσσα νὰποσκεπαστῇ
 τολμάει νὰ κακουργῇ· μὰ δὲν εἶναι σοφός.
 Ἔτσι κἔσύ, μὴν κάνης τὸ σεμνὸ σ' ἐμὲ
 κι ἄξιον στὰ λόγια· μ' ἓνα λόγο θὰ πιαστῇς. 585
- Καλὸς ἂν ἦσουν ἔπρεπε τὸ γάμο αὐτὸν
 νὰ κάνης ἀφοῦ μ' ἔπειθες, κι ὄχι κρυφά.
- Καλὰ θὰ με βοηθοῦσες, ἂν σοῦ πρόλεγα
 τὸ γάμο, ἀφοῦ καὶ τώρα ἐσὺ δὲν τὸ βαστάς
 νὰφήσης τῆς καρδιάς σου τὴ μεγάλη ὀργή. 590
- Δὲν εἶναι αὐτό, ἀλλὰ μὲ γυναῖκα βάρβαρη
 τόχες ντροπὴ νὰ ζῆς ὡς τὰ γεράματα.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΙΑΣΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ.

- ΙΑΣΩΝ. Καλὰ νὰ ξέρης τοῦτο· ὄχι γιὰτ' ἤθελα
 γυναιῖκα πῆρα τῆ βασιλοπούλα ἐγώ,
 ἀλλ', ὅπως σοῦ εἶπα πρὶν, νὰ σώσω θέλοντας 595
 ἐσέ, καὶ στὰ παιδιὰ μου βασιλόπουλα
 νὰ δώσω ἀδέρφια, τοῦ σπιτιοῦ μου στήριγμα.
- ΜΗΔΕΙΑ. Ἄς μὴ μου ἐρθῆ πικρὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς,
 μηδὲ καὶ πλοῦτος ποῦ θὰ κίη μου τὴν καρδιά.
- ΙΑΣΩΝ. Ξέρεις ποῦ ἂν τὴν εὐχὴ σου ἀλλάξης θὰ φανῆς 600
 πλὴν φρόνιμη; μὴ τὰ καλὰ θαρρῆς πικρά,
 μηδὲ εὐτυχώντας νόμιζε πὼς δυστυχεῖς.
- ΜΗΔΕΙΑ. Περίπαιζε, γιὰτ' ἔχεις ἀποκούμα ἐσύ,
 ἐγὼ ὅμως ἀποδιώχνομαι παντέρμη.
- ΙΑΣΩΝ. Τὰ θέλησες μονάχη· δέ σε φταίει κανείς. 605
- ΜΗΔΕΙΑ. Μήπως γιὰτ' ἄλλον πῆρα καὶ σ' ἀρνήθηκα;
- ΙΑΣΩΝ. Γιὰτὶ βαριά τοὺς βασιλιάδες βλαστημᾶς.
- ΜΗΔΕΙΑ. Κι ὄλο τὸ σπιτικό σου ἐγὼ τὸ βλαστημῶ.
- ΙΑΣΩΝ. Μ' ἐσέ δὲ θὰ λογομαχήσω πλεῖστο. 610
 Μὰ ἂν θέλῃς ἀπὸ ἐμὲ νὰ λάβῃς χρήματα
 γιὰ τὰ παιδιὰ ἢ γιὰ σένα στὴ φυγὴ σου, εἰπέ
 κεῖμ' ἔτοιμος νὰ δώσω μὲ χέρι ἀνοιχτό,
 καὶ σύστασες σὲ φίλους, ποῦ θὰ ἰδῆς καλό.
 Κι αὐτὰ ἂν δὲν τὰ θέλῃς θὰ εἶσαι ἀνόητη,
 μὰ ἂν ξεθυμώσης θάχῃς κέρδος πλεῖστο. 615
- ΜΗΔΕΙΑ. Μήτε θὰ πλησιάσω καν τοὺς φίλους σου,
 μήτε νὰ δώσης τίποτε, οὔτε δέχομαι.
- ΙΑΣΩΝ. Μάρτυρας ἔχω τοὺς θεοὺς πὼς θέλω ἐγὼ
 γιὰ νὰ βοηθήσω σ' ὄλα ἐσέ καὶ τὰ παιδιὰ· 620
 μὰ ἐσὺ δὲ θέλεις τὰ καλὰ, καταφρονεῖς
 τοὺς φίλους μου· λοιπὸν θὰ πάθῃς πλεῖστο.
- ΜΗΔΕΙΑ. Πήγαινε· κι ὁ καημὸς σὲ τρώει τῆς νιόνυφης
 ἐνόσω ἀργεῖς μακριὰ ἀπὸ τοὺς θαλάμους τῆς·
 τρέχα στὴ νύφη· κῆσως, ἂν τὸ θέλῃ ὁ θεός,
 γάμο δὲ θὰ τὸν πῆς τὸν τέτοιο γάμο σου. 625

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Β΄.

(Στροφή α΄.)

ΧΟΡΟΣ. Ὅταν ὁ Ἔρωτας βαριά
 ριχτῆ στάνθρωπου τὴν καρδιά
 καλὸ δὲ φέρνει, οὐδὲ τιμῆ,
 μὰ ἢ Κύπρη ἄν ἔρθῃ πραϊκῆ, 630
 σὰν αὐτὴ χαριτωμένη
 θεὰ καμιὰ δὲν παραβγαίνει.
 Ποτέ, κυρά μου, ἀπ' τὰ χρυσὰ δοξάρια σου μὴ ρίξης
 σ' ἐμὲ σαίττα ἀλάθευτη, στὸν πόθο ὡς τὴ βουτίξης.

('Αντιστροφή α΄.)

Ἡ φρονημάδα ἄς μ' ἀγαπᾶ, 635
 ποῦναι τῶν θεῶν δῶρο λαμπρό·
 κῆ Κύπρη, ἢ τρομερὴ θεά,
 νὰ μὴ μοῦ σπρώξῃ το μναλὸ
 σ' ἀντρός ξένου τὴν ἀγκάλη
 καὶ ποτὲ νὰ μὴ με βάλῃ 640
 σ' ἀτέλειωτα μαλώματτα, μὰ εἶθε τιμῆ νὰ δίνῃ
 στὰ ταιριασμένα ἀντρούγυγα κείρηνεμένη κλίνη.

(Στροφή β΄.)

Πατρίδα, σπῖτι μου γλυκό,
 στὴν ξενιτειά νὰ μὴ βρεθῶ
 κακοπερνώντας μιὰ πικρὴ 645
 δυσκολοδιάβατη ζωὴ·
 τέτοια συμφορὰ μεγάλη
 σὰν αὐτὴ δὲν εἶναι κι ἄλλη.
 Θάνατος κάλλια θάνατος νὰ μῶρθῃ στὸ κεφάλι·
 καὶ βίασano ἄλλο πλιὸ βαρὺ ποτὲ δὲ θὰ βρεθῆ 650
 σὰν ποῦναι τὴν πατρίδα του κανεῖς νὰ στερηθῆ.

('Αντιστροφή β΄.)

Τό εἶδαν τὰ μάτια μας αὐτό,
 δὲν τόχω ἀπ' ἄλλους ἀκουστό·
 ποὺ στὴ φριχτῆ σου συμφορὰ
 φίλος κανεῖς, χόρα καμιὰ 655
 δὲ σ' ἔχει συμπονέσει.

Σὲ χαλασμὸ νὰ πέση
 τοὺς φίλους του ὅποιος ἄδικα θὰ τοὺς καταφρονέση,
 καὶ δὲν ἀνοίγει τῆς καρδιάς τὰ φύλλα καθαρά· 660
 τέτοιον δὲν κάνω φίλο ἐγὼ ποτέ, καμιά φορά.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Γ'.

ΑΙΓΕΥΣ. Χαῖρε, Μήδεια· χαιρετισμὸν καλύτερο
 κανεῖς δὲν ξέρει γιὰ νὰ πῆ στους φίλους του.
 ΜΗΔΕΙΑ. Χαῖρε κέσυ, γιὰ τοῦ σοφοῦ Πανδίονα, 665
 Αἰγέα. Ποῦθε γυρνᾷς σ' αὐτὰ τὰ χόματα ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Ἐπὶ τὰρχαῖο μαντεῖο τοῦ Φοῖβου Ἐπόλλωνα.
 ΜΗΔΕΙΑ. Πῶς πῆγες στὸν προφητικὸ ὄφθαλμὸ τῆς γῆς ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Νὰ μάθω πῶς μπορῶ νὰ ἰδῶ κέγῳ παιδιὰ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Γιὰ τοὺς θεοὺς· κι ὡς τώρα δίχως τέκνα ζῆς ; 670
 ΑΙΓΕΥΣ. Κάποιος θεὸς τὸ θέλησε κεῖμ' ἄτεκνος.
 ΜΗΔΕΙΑ. Ἐχεις γυναῖκα, γιὰ εἶσαι ἀκόμ' ἀνύπαντρος ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Ἐχω γυναῖκα καὶ δὲν εἶμ' ἀνύπαντρος.
 ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ τί λοιπὸν ὁ Φοῖβος σοῦ εἶπε γιὰ παιδιὰ ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Λόγια ποὺ καθεὶς εὐκόλα δὲν τὰ ζηγᾷ. 675
 ΜΗΔΕΙΑ. Μπορῶ κέγῳ τοῦ θεοῦ νὰ μάθω τὸ χρησμὸ ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Μπορεῖς, ἀφοῦ καὶ χρῆζει ἐξηγητῆ σοφῶ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Τί μάντεψε λοιπὸν ; ἂν πρόπει, λέγε το.
 ΑΙΓΕΥΣ. Τὸ πόδι νὰ μὴ λίσσω ποῦναι ἐμπρὸς στ' ἀσκή.
 ΜΗΔΕΙΑ. Πρὶν τί νὰ κάνεις, ἢ σὲ ποιὸν τόπο πρὶν πάς ; 680
 ΑΙΓΕΥΣ. Στὸ πατρικὸ μὲν σπίτι πρὶν φτάσω ξανά.
 ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ τί ζητώντας ἀραξες στὸν τόπο αὐτό ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Κάποιον Πιτθέα τῆς Τροϊζήνης βασιλιᾷ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Τοῦ Πέλοπα, ὡς λέν, γιὸ θεοφοβούμενο.
 ΑΙΓΕΥΣ. Σ' αὐτὸν θέλω νὰ πῶ τοῦ θεοῦ τὸ μάντεμα. 685
 ΜΗΔΕΙΑ. Εἶν' ἄνθρωπος σοφὸς καὶ τὰ γνωρίζει αὐτά.
 ΑΙΓΕΥΣ. Κι ἂπ' ὅλους τοὺς συμμάχους μου ὁ πλιὸ ἀγαπητός.
 ΜΗΔΕΙΑ. Νὰ εἶσαι καλά καὶ ναῦρης ὅσα ἐπιθυμεῖς.—
 ΑΙΓΕΥΣ. Μὰ τί μαράθη ἢ ὄψη καὶ τὸ μάτι σου ;
 ΜΗΔΕΙΑ. Αἰγέα, εἶναι παγκάκιστος ὁ ἄντρας μου. 690
 ΑΙΓΕΥΣ. Τί λές ; γιὰ πές μου καθαρὰ τὸν πόνο σου.
 ΜΗΔΕΙΑ. Χωρὶς νὰ φταιξῶ μ' ἄδικεῖ ὁ Ἰάσωνας.
 ΑΙΓΕΥΣ. Τί σόκανε ; γιὰ πές μου καθαρώτερον.
 ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλλη τώρα ἔχει ἐπάνω στὸ κεφάλι μου.
 ΑΙΓΕΥΣ. Κετόλμησεν ἀλήθεια αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν ; 695
 ΜΗΔΕΙΑ. Ναί, καὶ με διώχνει τώρα, ἐνῶ μ' ἀγάπαιε πρὶν.
 ΑΙΓΕΥΣ. Μὴν ἐρωτεύθηκ' ἄλλην ἢ σὲ μίσησε ;

- ΜΗΔΕΙΑ. Κἔρωτα μέγαν· φάνηκ' ἄπιστος σ' ἐμέ.
 ΑΙΓΕΥΣ. Στάνάθεμα δὰ ἄς πάη, σὰν εἶναι ὡς λές κακός.
 ΜΗΔΕΙΑ. Γάμο βασιλικὸ νὰ κάνη ἐπόθησε. 700
 ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ ποιός τοῦ δίνει νύφη ; γιὰ τελείωνε.
 ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ Κρέοντας, τῆς Κόρινθος ὁ βασιλιάς.
 ΑΙΓΕΥΣ. Δίκαιο λοιπόν, γυναῖκα, ἔχης νὰ θλίβεσαι.
 ΜΗΔΕΙΑ. Χάθηκα· καὶ με διώχουν κιόλας ἀπ' ἐδῶ.
 ΑΙΓΕΥΣ. Ποιός ; ἄλλο πάλι αὐτὸ κακὸ καινούργιο λές. 705
 ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ Κρέοντας μὲ διώχνει ἀπὸ τὴν Κόρινθο.
 ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ τὸν ἀφήνει ὁ Ἰάσοντας ; κι αὐτὸ κακὸ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Μὲ λόγον ὄχι, ἀλλὰ τὸ θέλει ἐγκαρδιακά.—
 Μὰ σὲ παρακαλῶ, τὴ ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
 στοὺς θεοὺς σ' ὀρκίζω, πέφτω στὰ ποδάρια σου,
 σπλαχνίσου με, σπλαχνίσου τὴν κακότηχη,
 κι ἀποδιωγμένη κι ἔρημη νὰ μὴ με ἰδῆς,
 μὸν δέξου με στὴ χώρα καὶ στὸ σπίτι σου.
 Ἔτσι οἱ θεοὶ τὰ τέκνα ποὺ ποθεῖς νὰ ἰδῆς
 νὰ σοῦ τὰ δώσουν, καὶ γιὰ πάντα νὰ εὐτυχῆς. 715
 Δὲν ξέρεις τί καλὸ σ' ἔμένα πῶχεις βοῆ ;
 ξέρω βοτάνια τέτοια, ποὺ θὰ κάνω σε
 νὰ σπείρης τέκνα, καὶ γὰ μὴν εἰς' ἀκλήρος.
 ΑΙΓΕΥΣ. Πρόθυμος εἶμαι γιὰ πολλὰ τὴ χάρη αὐτῆ,
 γυναῖκα, νὰ σοῦ κάνω, πρῶτα γιὰ τῶν θεῶν 720
 τὸ σέβας, καὶ κατόπι γιὰ τὴν ὑπόσχεσαι
 νὰ κάνω τέκνα, ποὺ γι' αὐτὸ ξενογυρνῶ.
 Λοιπὸν νὰκούσης· ἂν ἐρθῆς στὸν τόπο μου
 θὰ προσπαθῆσω νὰ σε προστατέψω ἐγὼ
 κατὰ τὸ δίκαιο· τόσο μόνον λέγω σου· 725
 δὲ θὰ θελήσω νὰ σε πάρω ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ·
 σὰν ὅμως ἐρθῆς μόνη σου στὸ σπίτι μου
 δὲ θὰ σε δώσω σὲ κανένα, κῆσυχη
 θὰ μένης. Λοιπὸν φύγε μόνη σου ἀπ' ἐδῶ·
 θέλω νὰ μὴ μοῦ βροῦν κοῖ ξένοι φταιξιμο. 730
 ΜΗΔΕΙΑ. Θὰ γένη καθὼς λές· ἀλλ' ἂν μ' ὀρκίζουσιν
 γι' αὐτά, σ' ὅλα ἀπὸ μέρους σου θὰ ἠσύχαζα.
 ΑΙΓΕΥΣ. Πῶς δὲν πιστεύεις ; καὶ τί βρίσκεις δύσκολο ;
 ΜΗΔΕΙΑ. Πιστεύω· ἀλλ' ἔχω ἐχτροὺς ἐγὼ τὸν Κρέοντα
 καὶ τοῦ Πελία τὸ σπίτι. Κι ἂν μ' ὄρκους δεθῆς 735
 δὲ θὰ μ' ἀφήσης σὰν ἐρθοῦν στὸν τόπο σου
 νὰ πάρουν με, μὰ ἂν λόγο μόνον δώσης μου
 κι ὄχι ὄρκο, δὲ μπορείς νὰ γένης φίλος τῶν
 καὶ νὰ δεχτῆς τοὺς λόγους τῶν ; δύναμη ἐγὼ

- ΑΙΓΕΥΣ. δὲν ἔχω, αὐτοὶ ὅμως ἔχουν πλοῦτη κι ἀφεντιά. 740
 Μὲ πρόβλεψη πολλή, γυναῖκα, ὠμίλησες·
 μὰ δὲν ἀρνιοῦμαι νὰ τὸ κάνω, ἂν τὸ ζητᾶς.
 Γιατὶ κέγὼ σ' αὐτὸ θὰ μείνω ἀσάλευτος,
 δείχνοντας στοὺς ἐχθροὺς σου κάποια πρόφραση,
 κέσὺ εἶσαι πλιὸ σ' ἀσφάλεια· λέγε τοὺς θεοὺς. 745
- ΜΗΔΕΙΑ. Στῆς Γῆς τὸ χῶμα, στοῦ πατρός μου τὸ γονιὸ
 τὸν Ἥλιο, ὀρκίσου, καὶ σ' ὅλους τοὺς θεοὺς μαζί.
- ΑΙΓΕΥΣ. Σὰν τί νὰ κάνω ἢ νὰ μὴν κάνω; λέγε το.
 ΜΗΔΕΙΑ. Πὼς μὴτ' εἶσὺ ἀπ' τὴ χώρα σου θὰ διώξης με,
 μῆτε θὰ φήσης θέλοντας ἐνόσω ζῆς 750
 ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ με πάρη κὰν κανεῖς.
- ΑΙΓΕΥΣ. Ὅμνῶ στὴ Γῆ καὶ στὸ λαμπρὸ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου
 καὶ σ' ὅλους τοὺς θεοὺς νὰ κάνω αὐτὰ ποὺ λές.
- ΜΗΔΕΙΑ. Φτάνει· στὸν ὄρκο ἂν δὲ σταθῆς νὰ πάθῃς τί ;
 ΑΙΓΕΥΣ. Ὅσα παθαίνουν ἄνθρωποι ἀθεόφοβοι. 755
 ΜΗΔΕΙΑ. Πήγαινε μὲ χαρὰ· γιὰτ' ὅλα πὰν καλά.
- Κέγὼ θὰ φτάσω γλήγορα στὴν πόλη σου,
 σὰν πράξω ὅσα σκοπεῖω, κεῖρω ὅσα ζητῶ.
- ΧΟΡΟΣ. Ἄμποτ' ὁ γιὸς τῆς Μαίας Ἐρμῆς, ὁ ὀδηγός,
 στὰ παλάτια σου μὲ τὸ καλὸ νὰ σε πάγη, 760
 κι ὅσα εἶσὺ μετενάς μὲ τὸ νοῦ σου καὶ θέλεις
 νὰ ἐπιτύχῃς, Αἰγεία, γιατί ἐγὼ σὲ θαρρῶ
 μεγαλόκαρδον ἄντρα.
- ΜΗΔΕΙΑ. Δία, τοῦ Δία Δικαιοσύνη, φῶς τοῦ Ἥλιου·
 τώρα λαμπρά, καλές μου, τοὺς ἐχθροὺς μου ἐγὼ 765
 θὰ τοὺς νικήσω, καὶ στὸ δρόμο μπήκαμε·
 τώρα δὰ ἐλπίζω πλιὸ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ.
- Κένῳ ἤμουν σ' ἀγωνία αὐτὸς ἄνθρωπος
 στὰ σχέδιά μου ἀραξοβόλι φάνηκε·
 σ' αὐτὸν τῆς πρύμνης τὰ σχοινιά θὰ δέσωμε, 770
 σὰν πάμε στῆς Παλλάδας τὴν ἀκρόπολη.
- Τώρα θὰ πῶ σ' ἐσένα ὅλες τὲς σκέψεις μου.
 καὶ νὰ μὴ περιμένῃς λόγια εὐχάριστα.
 Θὰ στείλω ἓνα ἄνθρωπό μου στὸν Ἰάσονα
 νὰ τὸν ζητήσω νάρθη γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ· 775
 καὶ θὰ τοῦ πῶ σὰν φτάσῃ λόγια μαλακά,
 πὼς τάχ' αὐτὰ τὰ στρέγω κι ἄς παντρεῦτήκε
 τοῦ βασιλιά τὴν κόρη, ἐμέν' ἀφήνοντας,
 πὼς τάχ' αὐτὰ συμφέρουν κέκανε καλά·
 μὰ θὰ τοῦ πῶ νὰ μείνουν τὰ παιδιά μου ἐδῶ, 780
 κι ὄχι πὼς θὰ τάφήσω τῶν ἐχθρῶν μου ἐγὼ

- περίπαιγμα σὲ τέτοιον τόπο μισητόν,
 ἀλλὰ γὰρ νὰ σκοτώσω μὲ δολώματα
 τοῦ βασιλιᾶ τὴν κόρη. Θὰ τὰ στείλω ἐγὼ
 σ' αὐτὴν μὲ δῶρα, μὲ στεφάνι ὀλόχουσο 785
 καὶ μὲ ψιλὸ μαγνάδι, ἀπὸ τὴν Κόρινθο
 νὰ μὴν τὰ διώξουν· κι ἂν τὸ στολισμὸ δεχτῆ
 κι ἀπάνω της τὸν βιάη, θὰ χαθῆ φοιχτὰ
 κι αὐτὴ κι ὅποιος τὴ ἔγγιξη· τὰ δωρήματα
 θάλειψω μὲ φαρμάκια τέτοια. Ἐδῶ σιωπῶ· 790
 μὰ φρίττω γι' αὐτὸ ποῦ θὰ κάνω ἐγὼ ἔπειτα·
 θὰ σφάζω τὰ παιδιὰ μου· καὶ δὲ θὰ μπορῆ
 κανεὶς νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου·
 κι ἀφοῦ χαλάσω τὸ σπίτι τοῦ Ἰάσονα
 θὰ φύγω, ἀπ' τῶν ἀγαπημένων μου παιδιῶν 795
 τὸ φόνου νὰ εἶμαι πλιὸ μακριά, ἢ κακούργα ἐγώ·
 δὲν τὸ βαστῶ οἱ ἐχτροί μου νὰ μ' ἀναγελοῦν.
 Ἐμπρὸς· τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζῶ; πατρίδα ἐγὼ
 δὲν ἔχω, μήτε σπίτι μήτε στήριγμα
 στὲς συμφορές· Τότ' ἔσφαλα ὅταν ἄφησα 800
 τὸ πατρικὸ μου σπίτι, σὰ βασίστηκα
 στοὺς λόγους ἑνὸς Ἑλλήνα, ποῦ ἂν θέλῃ ὁ θεὸς
 θὰ τὸν ἐκδικηθῶ· καὶ δὲ θὰ ἴδῃ ποτὲ
 μήτε τὰ τέκνα ποῦ τοῦ γέννησα νὰ ζοῦν,
 μήτε παιδί ἀπ' τὴ νιόνυφῃ· καὶ θὰ χαθῆ 805
 κακὴν κακῶς αὐτὴ μὲ τὰ φαρμάκια μου.
 Κανεὶς νὰ μὴ με πῆ δειλὴ κι ἀδύναμη
 μηδ' ἡμερην, ἀλλὰ τὸ ἐνάντιο, τρομερὴ
 γιὰ τοὺς ἐχτροὺς μου καὶ καλὴ στοὺς φίλους μου·
 γιὰτὶ τῶν τέτοιων ἡ ζωὴ δοξάζεται. 810
- ΧΟΡΟΣ. Ἐμπρὸς σ' ἐμᾶς τὰ λόγια αὐτὰ ἐμπιστευτήκες,
 σοῦ λέω γιὰ τὸ καλὸ σου κι ἀπὸ σεβασμὸ
 τῶν νόμων, νὰ μὴ κάνῃς τέτοια πράματα.
- ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλιῶς δὲ γένεται· ἔχεις δίκαιο ἐσὺ νὰ λὲς
 αὐτά, γιὰτὶ δὲ δυστυχεῖς καθὼς ἐγώ. 815
- ΧΟΡΟΣ. Καὶ θάχῃς τόλμη νὰ σφάζῃς τὰ τέκνα σου;
 Ἐτσι θὰ κάψω ἐγὼ τὰντρός μου τὴν καρδιά.
- ΜΗΔΕΙΑ. Ἐτσι θὰ κάψω ἐγὼ τὰντρός μου τὴν καρδιά.
- ΧΟΡΟΣ. Ἀλλὰ κέσὺ θὰ γένῃς δυστυχεστάτη.
- ΜΗΔΕΙΑ. Περίσσια εἶναι τὰ λόγια τὰναμεταξὺ.
 Ἐμπρὸς σύρε καὶ φέρε τὸν Ἰάσονα· 820
 ποῦ σ' ἔχω σ' ὅλα τὰ πιστά· λέξῃ μὴν πῆς
 ἀπ' ὅσα ἔχω στὸ νοῦ νὰ κάνω, ἂν ἀγαπᾷς
 τὰφεντικά σου, κι ἂν γυναῖκα ἐπλάστηκες.

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Γ'.

(Στροφή α'.)

ΧΟΡΟΣ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ παλίων καιρὸ εἶναι εὐτυχομένοι
καὶ τῶν καλότυχων θεῶν παιδιὰ· ζοῦν ἐκεῖ πέρα 825
σὲ γῆ ἱερῇ καὶ ἀπόρθητῇ μὲ μυριοφημισμένη
σοφία καὶ σὲ λαμπρότατον ἀβροπατοῦν αἰθέρα, 830
ποῦ τὲς Πιερίδες τὲς ἀγνὲς ἔννια Μοῦσαι ἐκεῖ
ἢ Ἀρμονία ἔναν καιρὸ, λέν, γέννησε, ἢ ξανθή.

('Αντιστροφή α'.)

Κι ἀπ' τὰ νερά τοῦ Κηφισοῦ τοῦ ὁμορφορρεματάρη 835
δροσιζει ἢ Κύπρη ἀνάλαφρα τῇ χώρῃ, ὡς λέν, σὺν πάρῃ
αὔρες ψιλὰς μυρόπνοες· καὶ πάντα, ὡς τῶρ' ἀκόμη,
φορῶντας ροδοστέφανο πανεῖσομο στήν κόμη 840
στέλνει τοὺς Ἔρωτες ἐκεῖ νὰ καθῶνται καὶ αὐτοὶ
πλάϊ στῆ σοφία, συμβοηθοὶ στήν καθημιὰ ἀρετῇ. 845

(Στροφή β'.)

Καὶ πῶς λοιπὸν τῶν ἱερῶν τῶν ποταμῶν ἢ χώρῃ
καὶ ὁ τόπος ὁ φιλόξενος σὲ τὴν κακούργα τῶρα,
τῇ φόνισσα τῶν τέκνων σου, μπορεῖ γιὰ νὰ δεχτῇ; 850
Τί χτύπημα στὰ τέκνα σου θὰ δώσης; γιὰ στοχάσου,
στοχάσου τί φόνος πολμᾶς. Ὅλοι γονατιστοὶ
θερμιὰ παρακαλοῦμε σε, μὴ σφάζεις τὰ παιδιὰ σου.

('Αντιστροφή β'.)

Ποῦθε θὰ πάρῃς τόλμη ἐσὺ στὸ νοῦ σου καὶ στὸ χέρι 855
μὲς στῶν παιδιῶ σου τὴν καρδιά νὰ μπηξῆς τὸ μαχαίρι;
καὶ ὅταν ἐπάνω στὰ φτωχὰ τὰ μάτια σου θὰ ρίξης
πῶς θὰ τὰ ἰδῆς ἀδάκρυτῃ τὰ τέκνα σου σφαγμένα; 860
δὲ θὰ βαστάξης στὸ αἷμα τῶν τῶ χέρι νὰ βουτίξης,
ὅταν θὰ σε παρακαλοῦν τὰ θῶα γονατισμένα. 865

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Δ'.

ΙΑΣΩΝ. Ἦρθα σά με προσκάλεσες ἂν κείσαι ἐχθρὸς
δέ σ' ἀποφεύγω, ἀλλὰ νὰκούσω δέχομαι

ΜΗΔΕΙΑ.

σάν τί καινούργιο πράμα θέλεις ἀπὸ ἐμέ.
 Παρακαλῶ σε, Ἰάσωνα, συμπάθα με
 γι' αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα· τοὺς θυμούς μου τώρα ἐσὺ 870
 παράβλεπε, γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦ εἶχαμε.

Μονάχη μου ἐγὼ σκέφτηκα, κέμάλωσα
 τὸν ἑαυτό μου· ἢ ἄθλια, τί τρελλάθηκα
 κι ὀργίζομαι μὲ τοὺς φρονίμους, κείμαι ἐχτρός
 στῆς χώρας τὸν ἀφέντη καὶ στὸν ἄντρα μου, 875

ποῦ γιὰ καλὸ δικό μου αὐτὸς παντρεύτηκε
 τοῦ βασιλιᾶ τὴν κόρη καὶ στὰ τέκνα μου
 νὰ δώση ἀδέρφια; δὲ θάφήσω τὸ θυμό;
 τί ἔπαθα, ἀφοῦ οἱ θεοὶ τὰ φέρνουν δεξιά;
 παιδιὰ δὲν ἔχω; καὶ δὲν ξέρω ποῦ εἶμαι ἐγὼ 880
 χωρὶς φίλους κέξοριστη ἀπ' τὸν τόπο μου;
 Αὐτὰ σὰ σκέφτηκα εἶδα πὼς εἶχα πολλὴν
 ἀνεγνωμιὰ καὶ πὼς ἐθύμωνα ἄδικα.

Τώρα λοιπὸν τὰ ἐγκρίνω, καὶ θαρρῶ μὲ νοῦν
 παντρεύτηκες γιὰ ἐμᾶς, καὶ γὼ ἤμουν ἄμναλη, 885
 πῶραρετε νὰ εἶμαι μέτοχ' ἰστέες σκέψες σου,
 νὰ σε βοηθῶ, στὸ γάμο νὰ παραστατῶ,
 καὶ νὰ χαρῶ, τὴ νύφη ἀγγεγευόντας.

Ἄλλ' εἴμεστ' ὅπως εἴμεστε, δὲ λέω κακό,
 γυναῖκες· καὶ δὲν πρέπει μὲ κακόγνωμους 890
 νὰ γένης ὁμοιος, μήτε σὺς μωρίες μωρὰ
 νάντιπροβάλης· δέχομαι πὼς σκέπτομον
 τότε κακά, μὰ τώρα φρονιμώτερα.—

Παιδιάκια μου, παιδιάκια μου, γιὰ ἐλάτ' ἐδῶ,
 βγαῖτ' ἐξω καὶ φιλήστε τὸν πατέρα σας, 895
 μιλήστε τον κέσεῖς καὶ λησιμονήστε πλιὸ
 τὴν ἔχτρα ποῦ εἶχε πρῶτα μὲ τὴ μάνα σας·
 ἔχομε τῶρ' ἀγάπες δίχως κάκιωμα.

Γιὰ πιάστε τὸ δεξὶ τοῦ χέρι· ἀλίμονο,
 πὼς μῶρχετ' ἓνα ἀπόκρυφο κακὸ στὸ νοῦ. 900

Θὰ ζῆτε τάχα, τέκνα μου, πολὺν καιρὸ
 νὰ πλώνεται ἔτσι τὸ χεράκι σας; Ὅϊμέ,
 πὼς εἶμ' εὐκολοδάκρυτη κι ὀλόφοβη·
 κένῶ τὴν ἔχτρα τοῦ πατρός σας λησιμονῶ
 τὴν τρυφερὴ σας ὄψη δάκρυα γέμισα. 905

ΧΟΡΟΣ.

Κέμας χύνουν τὰ μάτια μας δάκρυ πικρό·
 καὶ πλειότερο ἄς μὴ προχωρήσῃ τὸ κακό.

ΙΑΣΩΝ.

Αὐτὰ, γυναῖκα, τὰ ἐπαινῶ, οὐδέ σ' ἄδικῶ
 γιὰ κείνα· φυσικὰ ἢ γυναῖκα θὰ ὀργιστῇ,

- ὅταν καινούργιο γάμο κάνη ὁ ἄντρας της. 910
 Μὰ ἡ γνώμη σου ἔχει ἀλλάξει στὸ καλύτερο,
 κέννοιωσες τὸ συμφέρο σου μὲ τὸν καιρό·
 ἔτσι θὰ κάνη μιὰ γυναῖκα φρόνιμη.
 Για ἑσᾶς, παιδιὰ μου, φρόντισε ὁ πατέρα σας
 καὶ μὲ τῶν θεῶν τῆ χάρη πρόβλεψε πολὺ· 915
 γιατί, θαρρῶ, ποὺ ἑσεῖς ἔδω στὴν Κόρινθο
 θὰ εἶστε τὰ πρῶτα μὲ τὰδέρφια σας μαζί,
 Ζήστε καὶ μεγαλώστε· κι ὁ πατέρας σας
 γνοιάζεται τάλλα, κι ὁποῖος θεὸς εἶναι βοηθός·
 εἶθε νὰ σᾶς ἰδῶ στῆς νιότης τὴν ἀκμὴν 920
 ἀντρειωμένα, ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου ἀνώτερα. —
 Μὰ ἐσὺ τί ἔχεις τὰ μάτια δακρυοπότιστα
 κἔστρεψες πίσω τὸ λευκό σου μάγουλο,
 καὶ δὲν ἀκοῦς τὰ λόγια μου χαρούμενη ;
 ΜΗΔΕΙΑ. Τίποτε· συλλογίζομουν τὰ τέκνα μου. 925
 ΙΑΣΩΝ. Νὰ μὴ σε μέλει· θᾶχῶ ἐγὼ τὴν ἔγνοια τους.
 ΜΗΔΕΙΑ. Ἐτσι θὰ κάνω· θὰ πιστέψω σ' ὅσα λές·
 μὰ εἶναι δειλὴ ἡ γυναῖκα καὶ κλαίει εὐκολα.
 ΙΑΣΩΝ. Γιατί δὲ ἀναστενάξεις γιὰ τὰ τέκνα σου ;
 ΜΗΔΕΙΑ. Τὰ γέννησα· κι ὅταν νὰ ζήσουν εὐχόσσουν 930
 φοβήθηκα νὰ μὴ δὲ γένουν ὅσα λές. —
 Γι' αὐτὰ ὅμως ποιήθεις νὰ μιλήσωμε μαζί,
 κάμποσα σοῦ εἶπα· κι ἄλλα τώρα θὰ σοῦ πῶ.
 Σὰ θέλει πλιὸ νὰ μ' ἀποδιώξῃ ὁ βασιλιάς,
 κέμένα μὲ συμφέρεῖ αὐτό, ξέρω καλά, 935
 γιὰ νὰ μὴ μένω ἐμπόδιο ἔδῳ μήτε σ' ἑσέ
 μήτε στῆς χώρας τοὺς κυρίους, ποὺ μὲ θαρροῦν
 στὸ σπίτι τους ἐχτρον, ἐγὼ φεύγω ἀπ' ἔδῳ,
 μὰ γιὰ νὰναθρεφτοῦν κοντὰ σου, τὰ παιδιὰ,
 ἔδῳ νὰ μένουν ζήτα ἀπὸ τὸν Κρέοντα. 940
 ΙΑΣΩΝ. Θὰ προσπαθῆσω, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ δεχτῆ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Μὰ εἰπέ τῆς γυναικός σου ἀπ' τὸν πατέρα της
 νὰ τὸ ζητήσῃ, ἔδῳ νὰ μένουν τὰ παιδιὰ.
 ΙΑΣΩΝ. Ναι, καὶ θαρρῶ ποὺ θὰ τὴν καταπέισω ἐγὼ,
 ἀφοῦ κι αὐτὴ εἶναι μιὰ γυναῖκα βέβαια. 945
 ΜΗΔΕΙΑ. Θὰ σε βοηθήσω δὲ κέγῳ στὸν κόπο αὐτόν·
 γιατί μὲ τὰ παιδιὰ δῶρα θὰ στείλω της
 πανώρια, ποὺ στὸν κόσμῳ ὅμοια δὲ βρίσκονται,
 πέπλο ψιλὸ κένα στεφάνι ὀλόχρυσο.
 Μὰ πρέπει τὰ στολίδια ἔδῳ νὰ φέρῃ εὐθὺς 950
 κάποια ὑπηρέτρια. Καὶ μυριοκαλότυχη

θάνατι πού πήρε ἑσένα, ἄντρα λαμπρότατον,
ὁμόκλινό της, κῆχει τὰ στολίδια αὐτῆ
πού ἕναν καιρὸ σταγγόνια του τὰ χάρισεν
ὁ Ἥλιος, ὁ πατέρας τοῦ πατέρα μου.

955

Πάρτε, παιδιά, τὰ δῶρα τὰ νυφιάτικα
καὶ δόστε τα στὴ νύφη τὴν καλότυχη·
πού θὰ δεχτῆ λαμπρότατα χαρίσματα.

ΙΑΣΩΝ.

*Ανόητη, τί τὰ βγάξεις ἀπ' τὰ χέρια σου;
θαρρεῖς δὲν ἔχουν πέπλους μὲς στ' ἀνάκτορα,
θαρρεῖς χρυσάφι; μὴν τὰ δίνεις, ἔχε τα.

960

Καὶ λίγο ἀκόμα ἂν ἦ γυναῖκα μ' ἀγαπᾶ,
θὰ προτιμήσῃ ἑμένα ἀπ' τὰ δωρίσματα.

ΜΗΔΕΙΑ.

Μὴ τέτοια· λὲν τὰ δῶρα πείθουν καὶ θεούς·
καὶ τὸ χρυσάφι μύρια λόγια τὰ νικᾷ·

965

αὐτῆ ἔχει τύχη, αὐτὴν ὑψώνει τώρα ὁ θεός·
νέα βασιλεύει· ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ μου ἐγώ,

κι ὄχι χρυσάφι μόνον, γιὰ τὰ τέκνα μου
δίνω νὰ μὴ διωχτοῦν. Παιδιά μου, ὡς μπτῆ· εὐθὺς

970

στὰ πλούσια σπίτια τὰ στολίδια δίνοντας
στὴ νύφη τοῦ πατρός σας καὶ κυρία μου,

νὰ μὴ σᾶς διώξουν πλιὰ παρακαλέστε τὴν·
μὰ ἀνάγκη πᾶσα αὐτῆ στὸ χέρι νὰ δεχτῆ

τὰ δῶρα. Τρέξτε τώρα καὶ στὴ μάνα σας
νὰ ῥθῆτε μὲ καλὰ μαντάτα, ὅπως ποθεῖ.

975

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Δ'.

(Στροφή α')

ΧΟΡΟΣ.

Δὲν ἔχω ἐλπίδες τώρα πλιὸ νὰ ζήσουν τὰ παιδιά της,
δὲν ἔχω ἐλπίδες· καὶ γοργὰ βαδίζουν στὴ σφαγῆ.

Μὲ τοὺς χρυσοὺς ἀνάδεσμούς ἢ νύφη θὰ δεχτῆ
ναὶ θὰ δεχτῆ ἢ βαρυόμοιρη τὴ μαύρη συμφορὰ της·

καὶ γύρω στὰ χρυσὰ μαλλιά θὰ βάλῃ μὲ τὰ ἴδια
τὰ χέρια της τοῦ Χάροντα τὰ νεκρικὰ στολίδια.

980

('Αντιστροφή α')

Ἡ λάμψη τους ἢ ἀθάνατη κῆ χάρη θὰ τὴν κάνῃ
τὸν πέπλο νὰ φορέσῃ αὐτῆ καὶ τὸ χρυσὸ στεφάνι·

κῆτσι πλιὸ στοὺς νεκροὺς κοντὰ θὰ νυφοστολιστῆ.

985

Σὲ τέτοιο βρόχι ἢ δύστηνη θὰ πέσῃ νὰ πιαστῆ,

κῆ Μοῖρα τέτοιο θάνατο σ' ἐκείνην ἔχει δώσει·
κι ἀδύνατο τῆ συμφορὰ νὰ τὴν ἀπογλυτώσῃ.

(Στροφὴ β'.)

Κἔσὺ πάλι, ταλαίπωρε, μὲ τὴν κακὴ παντρεία σου, 990
γαμπρὲ τῶν βασιλιάδων μας, ἀνήξερος προσφέρεις
χαμὸ στὴ ζωὴ τῶν τέκνων σου, καὶ στὴ συντρόφισσά σου
τρομαχτικὸ ἓνα θάνατο. Δόλιε, καὶ ποῦ νὰ ξέρῃς
τὴ μαύρη συμφορὰ σου. 995

(Ἀντιστροφὴ β'.)

Στοχάζομαι τὸν πόνο σου κι ἀναστενάζω πάλι,
δύστυχη μάνα τῶν παιδιῶν, ποῦ θάδικοσκοτώσῃς
τὰ τέκνα σου, τὴν ἀπιστιὰ τάντρός σου νὰ πληρώσῃς,
ὅπου σ' ἐσένα τᾶφησε κέκεῖνος πέφτει σ' ἄλλη 1000
παράνομην ἀγκάλῃ.

ΕΞΟΔΟΣ

- ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Κυρά, δὲ θά σου διώξουν τὰ παιδάκια σου,
κεδέχτηκε στὰ χέρια ἡ βασιλόνομφη
χαρούμενη τὰ δῶρά· καλωσύνη πλιό
στὰ τέκνα σου ἀπ' ἐκεῖ. Μπα, τί ζαλίστηκες 1005
ἐνῶ εὐτυχεῖς; τί γύρωτῃς τὸ πρόσωπο
καὶ δὲν ἀκοῦς τὸ λόγο μου χαρούμενη;
ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλιμονον.
ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Αὐτὰ δὲ συμφωνοῦν μὲ τὰ μαντᾶτα μου.
ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ πάλι ἀλίμονον.
ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Μήπως κακὴ εἶδησιν
ἀντὶ καλῆς σοῦ φέρνω, καὶ γελάστηκα; 1010
ΜΗΔΕΙΑ. Εἶπες ὅ τι εἶπες· δέ σου βρίσκω φταιξιμο.
ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Τί ἔχεις θολὸ τὸ μάτι καὶ δακρύβροχτο;
ΜΗΔΕΙΑ. Μὲ σφίγγει ἡ ἀνάγκη, γέροντα· αὐτὰ τᾶφεραν
οἱ θεοὶ κ' ἐγὼ μὲ τὴν κακὴ μου ἀνεγνωμιά.
ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Θάρρος· κ' ἐσένα θά σε φέρουν τὰ παιδιὰ. 1015
ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλλους θὰ στείλω ἢ δόλια ἐγὼ προτύτερα.
ΠΑΙΔΑΓΩΓ. Δὲν ἔχωρίστης μόνη ἐσὺ τὰ τέκνα σου·
τὲς συμφορὲς ὑπόμενε σὰν ἄνθρωπος.
ΜΗΔΕΙΑ. Ἔτσι θὰ κάνω· ἀλλὰ στὸ σπίτι πήγαινε
κέτοίμασε τὸ ταχτικὸ τους στὰ παιδιὰ.— 1020
Παιδάκια μου, παιδάκια μου, ἐσεῖς ἔχετε

χώρα και σπίτι, πού πάντα θά κάθεστε
 χωρίς μάνα, μακριά ἀπό ἐμὲ τῆ δύστηνη·
 κ' ἐγὼ διωγμένη σ' ἄλλον τόπο φεύγω πλιά,
 πρὶν σᾶς χαρῶ κεντηχισμένα σᾶς ἰδῶ, 1025
 πρὶν σᾶς γαμπροστολίσω μὲ τὲς νύφες σας,
 τὴν κλίνη σας πρὶν στρώσω, πρὶν τοῦ γάμου σας
 κρατήσω τὲς λαμπάδες. Ὡ ἡ ταλαίπωρη
 μὲ τὴν ὀργή μου. Μάταια σᾶς ἀνάθρεψα,
 μάταια μοχθοῦσα και ταλαιπωρήθηκα 1030
 μὲ πόνους τρομερώτατους στὴ γέννα σας.
 Κεῖχα σ' ἐσᾶς πολλές ἐλπίδες, ἡ πικρὴ,
 νὰ μὲ γεροκομήσετε κι ὁ θάνατος
 σὰ μ' εὔρη ἐσεῖς νὰ μὲ νεκροστολίσετε,
 πού τὸ ζηλεύουν ὅλοι· τώρα ἐχάθηκε 1035
 κάθε γλυκειὰ φροντίδα μου. Δίχως ἐσᾶς
 πικρὴ και θλιβερὴ ζωὴ πλιά θά περνῶ.
 Κεσεῖς μανούλα πλιὸ μὲ τὰ ματάκια σας,
 σὰν πᾶτε σ' ἄλλη ζωὴ, δὲν ξαναβλέπετε.
 Ὅϊμέ· παιδιὰ μου, τί μὲ βλέπετε γλυκά;
 Τί μοῦ γελάτε τὸ ὑστερνὸ τὸ γέλιο σας;
 Ἄχ· τί νὰ κάνω; μοῦ ραγίστηκε ἡ καρδιά,
 γυναῖκες, καθὼς κύταξα τῶν τέκνων μου
 τὴν πρόσχαρη ὄψη. Δὲ βαστώ, ἀλλαξα βουλή· 1045
 θά πάρω τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ.
 Και ποιά μου ἡ ἀνάγκη νάχω συμφορὲς διπλὲς
 θέλοντας νὰ πικράνω τὸν πατέρα τους
 μὲ τὸ χαμό τους; Ὅχι· κι ἀλλαξα βουλή.
 Ἄλλὰ τί μοῦρθε; θέλω ἐγὼ ἀτιμώρητους
 νάφήσω τοὺς ἐχτροὺς μου νὰ μ' ἀναγελοῦν;
 1050
 Τόλμη κέμπρός. Μὰ φταίγω ἐγὼ ἡ δειλόκαρδη
 και πού εἶπα ἀκόμα λόγια μαλακόσπλαχνα.
 Παιδιὰ μου, μπᾶτε μέσα· κι ὅποιος δὲ βαστᾷ
 νὰ ἰδῇ τὰ θύματά μου, αὐτὸς ᾶς τὸ σκεφτῇ·
 τὸ χέρι μου δὲ θά δειλιάση. Ὅϊμέ· ποτὲ
 1055
 ποτέ, καρδιά, μὴν κάνης τέτοιο ἓνα κακό·
 δόλια, λυπήσου τὰ παιδιὰ σου κι ἄφησ' τα.
 Ἐκεῖ σὰ ζοῦν μαζί μου θά τὰ χαιρεσαι·
 μὰ τ' Ἄδη τοὺς ἀντίδικους κάτω θεοὺς,
 αὐτὸ ποτὲ δὲ γίνεται, νάφήσω ἐγὼ
 1060
 σ' ἐχτροὺς νὰ μοῦ καταφρονέσουν τὰ παιδιὰ.
 [Ἀνάγκη νὰ πεθάνουν· κι ἀφοῦ εἶν' ἀφρευχο,
 ἐγὼ θά τὰ σκοτίσω πού τὰ γέννησα.]

Τῆς μοίρας εἶν' αὐτά, καὶ δὲ γλυτώνουν πλιό.
 Τώρα ἔχει τὸ στεφάνι στὸ κεφάλι της 1065
 καὶ μὲς στοὺς πέπλους καίεται ἡ βασιλόφυη,
 καλὰ τὸ ξέρω. Ἄλλὰ θέλω τὰ τέκνα μου
 νὰ τἀποχαιρετίσω, παίρνω δρόμο πλιὰ
 φριχτόν, κι αὐτὰ τὰ στέλνω σὲ φριχτότερο.
 Δόστε τὸ δεξιὸ χέρι σας, δόστε, παιδιά, 1070
 νὰ τὸ φιλήσῃ ἡ μάνα σας. Χεράκι μου,
 καὶ κεφαλάκι καὶ θωριὰ καὶ πρόσωπον
 εὐγενικὸ τῶν τέκνων μου, νὰ εἰστε καλὰ,
 μὰ ἐκεῖ· ἀπ' ἐδῶ σᾶς χάλασε ὁ πατέρας σας.
 Ὡ ἀγκάλιασμα γλυκό, καὶ σῶμα τρυφερό 1075
 κι ἀναπνοὴ τῶν τέκνων μου γλυκύτατη.
 Ἐμπᾶτε μέσα· δὲ βαστῶ νὰ σᾶς θωρῶ.
 Καὶ ξέρω τί κακὸ νὰ πράξω μελειῶ·
 ἀλλὰ ὁ θυμὸς τὲς σκέψεις μου κυρίεψε,
 ποὺ εἶν' αἴτιος στὸν κόσμον τρομερῶν κακῶν. 1080

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Ε΄.

ΧΟΡΟΣ.

Ὡς τὰ τώρα πολλὰς δὲ φορὰς ἔχω φτάσει
 σὲ ψιλότερες σκέψεις καὶ σὲ στοχασμοὺς
 πλιὸ βαθειοὺς ἔχω ἐρῆθῃ, ποὺ ὁ γυναικεῖος ὁ νοθεὶς
 εἶναι δύσκολο νὰποξετάσῃ.
 Κεῖναι ἡ Μοῦσα, θωρῶ, καὶ μ' ἐμᾶς σχετισμένη, 1085
 κῆμπορεῖ δὲ κῆμᾶς νὰ μᾶς κἀνῃ σοφές·
 ὅλες ὄχι· ἴσως ὅμως θὰ βρῆς μερικὰς
 πῶχον στόχασῃ μουσοθρεμμένη.
 Λέω·λοιπόν, ὅσοι πάντα ἔχουν ζήσει
 δίχως τέκνα, καὶ δὲν ἔχουν γένει γονεῖς 1090
 πλιὸ πολὺ εἶν' εὐτυχεῖς
 ἀπ' ἐκείνους ὁπῶχον γεννήσει.
 Κοίμῃ μὲν ἄτεκνοι ἀφοῦ δὲν τῶχον δοκιμάσει
 ποιό ἀπ' τὰ δυό, τὰ παιδιά
 φέρνουν λύπη ἢ χαρὰ ; 1095
 δίχως κόπους πολλοὺς τῇ ζωῇ ἔχουν περάσει.
 Κι αὐτοὶ πῶχον στὰ σπίτια τους πάλι
 γεννημένα βλαστάρια γλυκά,
 τοὺς κυτᾶζω πὼς πάντα βαριά
 βασανίζονται μ' ἔγνοιᾳ μεγάλη· 1100
 πρῶτα πὼς τὰ παιδιά τους καλὰ ἀναθρέψουν
 καὶ βιὸ ποῦθε νὰφήσουν σ' αὐτά·

μὰ ἂν κοπιᾶζουν γιὰ τέκνα κακὰ εἴτε καλὰ,
δὲ μποροῦν νὰ μαντέψουν.

Κεῖνα ποῦναι σ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους
τὸ πλιὸ μέγα κακό, θέλω ἀκόμα νὰ πῶ·
γιατ' ἄς ποῦμε πῶς ἤνυραν καὶ βιὸ περισσὸ
καὶ κατόπι ἀπ' ἀγῶνες καὶ κόπους

1105

Ζηλευτὰ παλληκάρια ἔχουν γένει·
κι ἂν θὰ τύχουν αὐτὰ τάγαθὰ
ξαφνικὰ φτάνει ὁ θάνατος καὶ τὰ παιδιὰ
μὲς στὸν Ἄδη γοργὰ τὰ πηγαίνει.

1110

Τί λοιπὸν ὠφελεῖ τοὺς ἀνθρώπους
καὶ μιὰ τέτοια πικρότατη λύπη οἱ θεοί,
τῶν παιδιῶν ἐξ αἰτίας, νὰ στέλνουν μαζὶ
μὲ τὰ τόσα δεινὰ καὶ τοὺς κόπους ;

1115

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Ζ΄.

ΜΗΔΕΙΑ. Καλὲς μου, ἀπὸ καιρὸ προσμένοντας νὰ ἰδῶ
τί θάπογένη, καρτερῶ ἀνυπόμονη
νὰ μάθω τάπεκεῖθε· Νά, τοῦ Ἰάσονα
βλέπω ἕναν δοῦλο πῶρχεται· κή βιαστικὴ
πνοή του δείχνει πῶς θὰ πῆ νέο κακό.

1120

ΑΓΓΕΛΟΣ. Μήδεια, πῶκανες πρῶμα τρομερὰ φριχτό,
φεῦγα φεῦγα μ' ὅ τι μπορέσης κι ὅ τι βρῆς,
ἀμάξι τῆς στεριάς ἢ πλοῖο θαλασσινό.

ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ τί εἶν' αὐτὸ ποῦ πρέπει ἔτσι νὰ φύγω ἐγώ ;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἄπέθανε ἡ βασιλοπούλα τώρα δὲ
κι ὁ βασιλιάς μαζὶ, ἀπὸ τὰ φαρμάκια σου.

1125

ΜΗΔΕΙΑ. Μοῦ εἶπες λόγον εὐχάριστο· ἀπ' ἐδῶ κέμπρος
θὰ σε νομίζω φίλον κενεργέτη μου.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τί λές γυναῖκα ; ἔχεις μυαλὰ ἢ τρελλαῖθες,
ποῦ χαίρεσαι ἐνῶ ἀκοῦς ὅτι ξολόθρεςες
τοῦ βασιλιά τὸ σπίτι ; δὲ φοβᾶσαι πλιό ;

1130

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐχω κάτι κέγῶ νὰ σ' ἀντιλογηθῶ·

μά, φίλε μου, μὴ βιάζεσαι καὶ λέγε μου
πῶς χάθησαν· γιατί θὰ εὐφράνης με διπλά,
μὲ θάνατον παγκάκιστο ἂν ἀπέθαναν.

1135

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἄφου τὰ δυὸ παιδιὰ σου κι ὁ πατέρας τους
ἦρθαν καὶ μπῆκαν στῆς νύφης τὲς κάμαρες,
οἱ δοῦλοι σας χαρήκαμε ποῦ σκάσαμε
γιὰ τὰ κακὰ σας· κι ἔγινε λόγος πολὺς
μὲς στὸ παλάτι πῶς τὴν ἔχτρα ἀφήσατε

1140

- πού εἶχετε πρὶν τ' ἀντρόγυνο· καὶ τῶν παιδιῶν
 ὁ ἓνας φιλεῖ τὸ χέρι κι' ἄλλος τὸ ξανθὸ
 κεφάλι τους· κ' ἐγὼ καταχαρούμενη
 τὰκολουθοῦσα ὡς τὲς γυναῖκες κάμαρες.
- 'Ἄλλ' ἢ κυρὰ πὺν ἀντίς γιὰ σὲ τιμοῦσαμε
 πρὶν 'δῆ τὰ δυὸ παιδιά σου γλυκοκύταζε
 τὸν 'Ιάσονα· μὰ εὐθύς τὰ μάτια σκέπασε
 καὶ τ' ἄσπρο πρόσωπό της πίσω γύρισε,
 γιὰτὶ εἰσιχάθη τῶν παιδιῶν τὸ μπάσιμο·
- μὰ τοὺς θυμοὺς τῆς κόρης καὶ τὸ χόλιασμα
 τοὺς πράϋνεν ὁ ἄντρας σου, ἔτσι λέγοντας·
 Πικρὴ μὴν εἶσαι στοὺς δικούς μου, τὴν ὀργὴ
 πᾶψε, καὶ στρέψε πάλι τὸ κεφάλι σου,
 κι ἀγάπησε τ' ἀντρός σου τοὺς ἀγαπητούς·
- δέξον τὰ δῶρα, κι ἀπὸ τὸν πατέρα σου
 ζήτα νὰ μείνουν τὰ παιδιά πρὸς χάρη μου.
 Κι ὡς εἶδε τὰ στολίδια αὐτῆ, δὲ βάσταξε,
 κι ὄλα στὸν ἄντρα τ' ἄστρεξε· κι ὅτ' ἔφυγαν
 τὰ τέκνα σου μὲ τὸν πατέρα τους, φορεῖ
 τὰ πλουμισμένα πέπλα, βάζει τὸ χρυσὸ
- στὴν κόμη της στεφάνι, φκιάνει τὰ μαλλιά
 μπρὸς σὲ λαμπρὸ καθρέφτη, καὶ χαμογελᾷ
 στὴν ἄψυχην εἰκόνα της. Κι ἀπ' τὸ θρονὶ
 σὰν ἐσηκώθη εὐθύς μὲ χάρη περπατεῖ
 στὰ δώματα μὲ τὸ κίτασπρο πόδι της,
 κὺπέρχαρη ἀπ' τὰ δῶρα, συγνοκύνταζεν
- ἀπ' τὴ κορφή ὡς τὰ κρόνυχα τὸ σῶμα της.
 'Ἄλλ' ἀπ' ἐδῶ κέμπρὸς φριχτό ἦταν θέαμα·
 σὰν ἄλλαξε θεωριά πησοδρομεῖ λοξὴ
 τρέμοντας σύσσωμη, καὶ μόλις πρόφτασε
 νὰ πέση στὸ θρονὶ μὴ χάμω σωριαστῆ.
- Καὶ μιὰ γριὰ δοῦλα ἐφώναζε, νομίζοντας
 πὸς τοῦ Πανὸς ἢ κάποιον θεοῦ τῆς ἦθε ὀργή·
 σὰν εἶδε ὅμως ἀφρὸ λευκὸ ἀπ' τὸ στόμα της
 νὰ βγάζη ἢ νύφη, καὶ νὰ στρέψη τῶν ματιῶν
 τὲς κόρες, καὶ νὰ χάνεται τὸ αἷμα της,
 ἀναθρηνεῖ καὶ σκουῖζει τῶρ' ἀντίστροφα.
- 'Ἢ κόρη στοῦ πατέρα ὀρμᾶ τὲς κάμαρες,
 κὴ γριὰ τρέχει στὸ νιόγαμπρό, τὴ συμφορὰ
 τῆς νύφης νὰ τοῦ πῆ· ἀπὸ τὰ τρεχάματα
 βρόντας τὸ σπῆτι. Κι ὅσο βαδιστῆς γοργὸς
 τρέχοντας τοῦ σταδίου τὸ γῦρο θάκανε,

- τόσο, σὰν ἔμειν' ἄφωγη καὶ μὲ κλειστὰ
 τὰ μάτια ἢ δόλια, ἀναστενάζοντας φριχτὰ
 πετιέται· καὶ τὴν πολεμοῦσαν δυὸ κακά. 1185
- Τὸ χρυσὸ πλέγμα γύρω στὸ κεφάλι τῆς
 τρομερῆς φλόγης βγάζει ἀχόρταγης φωτιάς·
 κοὶ ψιλοὶ πέπλοι, τὰ δῶρα τῶν τέκνων σου,
 τὴν ἄσπρη σάρκα ξέσχιζαν τῆς δύστηνης. 1190
- Καὶ φεύγει ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρονὶ
 περίφλογη, τινάζοντας ἐδῶ κέκει
 κεφάλι καὶ μαλλιά, νὰ ρίξη θέλοντας
 τὸ στέφανο· μὰ τὸ χρυσάφι ἐκόλλησε
 στὰ σύμπλεχτα μαλλιά, κι ὅσο τὰ τίναζε
 τόσο διπλὰ ἀναφλόγιζαν. Ὡς πῶπυσε 1195
- χάμω σὰν ἐνικήθη ἀπὸ τὴ συμφορὰ,
 ποὺ κι ὁ γονιὸς τῆς δύσκολα τὴ γνώριζε·
 γιατί οὔτε μάτια, οὔδὲ τῶμορφο πρόσωπο
 ξεχώριζαν, μὸν ἔσταζε αἷμα καὶ φωτιά
 ἀπὸ τὸ κορφοκέφαλό τῆς, κέρρευαν 1200
- οἱ σάρκες ἀπ' τὰ κόκκαλα, σὰν πεύκινο
 ρετσίνοι, ἀπὸ τὰθώρητα δαγκάματα
 τῶν φαρμακιῶν, φριχτὸ ἕνα πράμα· δὲν τολμᾷ
 κανεὶς νὰ ἔγγιξη τὴ νεκρή· γιατί εἴχαμε
 τὸ πάθημά τῆς μάθημα· Ἄλλ' ἀνήξερος 1205
- ὁ δόλιος τῆς γονιὸς σὰν ἔφτασ' ἔξαφνα
 πέφτει στὴ δόλια· σκοτίζει κι ἀγκαλιάζει εὐθύς
 τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸ φιλοῦσε λέγοντας·
 Δύστηνη κόρη, ποῖός θεὸς σὲ χάλασεν
 ἔτσι φριχτὰ ; ποῖός τὸν κακόγερο ἀπὸ σὲ 1210
- μ' ὠρφάνευεν ; οἰμέ, κέγῳ ἄς χαθῶ μὲ σέ.
 Κι ἀφοῦ ἔπαψε τοὺς θρήνους καὶ τοὺς στεναγμούς,
 ἐνῶ προσπάθησε τὸ γεροντικὸ κορμί
 νάνασηκώσει, στοὺς ψιλοὺς πέπλους κολνᾷ,
 σὰν ὁ κισσὸς σὲ δάφνης κλώνους, καὶ φριχτὴ 1215
- γέρονταν πάλι· αὐτὸς θέλει νὰ σηκωθῆ
 κι ἐκείνη τὸν κρατεῖ· κι ἂν πάσχιζε μὲ βιά
 τοῦ ξέσχιζ' ἀπ' τὰ κόκκαλα τὲς γέρικες
 τὲς σάρκες· ὡς ποὺ ὁ δύστηνος ἀπόκανε
 κι ἀπέθανε, σὰν ἐνικήθη ἀπ' τὸ κακό. 1220
- Κεῖναι νεκροὶ κόρη καὶ γέροντας γονιὸς
 μαζί, κακὸ δακρυθρήνητο. Γιὰ σὲ
 δὲν κάνω λόγο· μόνη σου τῆς συμφορᾶς
 θὰ νοιώσης τὸν ἀντίχτυπο. Πρώτη φορὰ

- δὲν εἶναι πού ἦσκιον τὰ θαρρῶ τάνθρώπινα, 1225
 κι ἄφοβα λέω, πὼς ὅσοι γιὰ σοφοὶ περνοῦν
 καὶ ψιλογνέθουν λόγια εἶναι πολὺ μωροί.
 Καλότυχος δὲν εἶναι κανεὶς ἄνθρωπος·
 κιὰν ἔρθῃ πλοῦτος, ὁ ἕνας πλιὸ εὐτυχῆς μπορεῖ
 νὰ γένη ἀπ' ἄλλον, ὄχι ὁμοῦ καλότυχος. 1230
- ΧΟΡΟΣ.
 Φαίνεται ὁ θεὸς πὼς σήμερα πολλὰ κακὰ
 θὰ ξεφορτώσῃ δίκαια στὸν Ἰάσονα.
 Δόλια κόρη τοῦ Κρέοντα, πὼς κλαίγομε
 τὲς συμφορὲς σου, πού στὲς πύλες τ' Ἄδη πᾶς,
 γιὰτὶ μὲ τὸν Ἰάσονα παντρεύτηκες. 1235
- ΜΗΔΕΙΑ.
 Καλὲς μου, ἀπὸ τῆ χώρα αὐτὴ ἀποφάσισα
 νὰ φύγω σὰ σκοτώσω εὐθύς τὰ τέκνα μου
 καὶ μὴν τὰφήσω σ' ἄλλο χέρι ἀστόχαστα
 σκληρότερα νὰ τὰ σκοτώσῃ· ἐξάπαντος
 ἀνάγκη νὰπεθάνουν· κι ἀφοῦ εἶναι γραφτό,
 ἐγὼ θὰ τὰ σκοτώσω, πού τὰ γένησα. 1240
 Ἐμπρὸς καρδιά μου, ὀπλίσου. Γιατί στέκομαι;
 τῆς μοίρας νὰ μὴν κάνω τὸ φριχτὸ κακό;
 Ἐμπρὸς μαῦρο μου χέρι, πάρε τὸ σπαθί,
 πάρ' το, κι ἄρχισε νῆσ θλιβερὴ ζοή· 1245
 νὰ μὴ δειλιάσῃς, μήτε νὰ τὸ θυμηθῆς
 πὼς γένησες τὰ τέκνα σου, πὼς τὰγαπᾶς·
 λησμόνα λίγο τὰ παιδιὰ σου σήμερα,
 κἔπειτα θρήνει· πάντοτε θὰ τὰγαπᾶς
 κι ἂν τὰ σκοτώσῃς τώρα· ὦ δυστυχία μου. 1250

(Στροφή.)

- ΧΟΡΟΣ.
 ὦ Γῆ κι ἀχτίνα ὀλόφωτη τοῦ Ἥλιου, γιὰ ἰδέτε ἰδέτε
 τὴ μάνα πού νᾶχε χαθῆ, πρὶν χέρι φονικὸ
 νὰ βάλῃ στὰ παιδάκια τῆς καὶ σφάξῃ τα· κρατιέται
 ἀπ' τὴ χρυσή σου, Ἥλιε, γενιά· καὶ τὸ αἷμα τὸ θεϊκὸ
 φόβος μὴν τῶρθῃ ἡ ὥρα 1255
 κι ἄνθρωποι γι' ἀντεκδίκηση τὸ χύσουν κατὰ γῆς.
 Ἄλλὰ, ὦ φῶς θεογέννητο, γιὰ κράτησέ την τώρα,
 σταμάτησέ την, βγάλε την ἀπὸ τὸ σπῆτι εὐθύς,
 πού οἱ δαίμονες τοῦ χαλασμοῦ τὴν ἔχουν κάνει μία
 θανάσιμη Ἑρινύα. 1260

(Ἀντιστροφή.)

Χαμένα γιὰ τέκνα σου περίσσια εἶχες μοχθήσει,
 χαμένα γένησες λοιπὸν παιδάκια ποθεινά,

ὦ ἐσὺ ποῦ τὰφιλόξενο μπασίδι εἶχες ἀφήσει
 τῶν Συμπληγάδων, τῶν πετρῶν τῶν μαύρων τὰ στενά.
 Γιατὶ δυστυχημένη, 1265
 σέπιασε ὀργὴ βαρύκαρδη κι ὁ φόνος ὁ ἐχθρικός
 νὰ φέρη κι ἄλλο φονικό ; ὦ εἶναι καταραμένοι
 τῶν συγγενῶν οἱ σκοτωμοί· καὶ πέφτει ὁ χαλασμός
 ἀπ' τοὺς θεοὺς μὲς στοῦ φονιά τὸ σπίτι καὶ τὸν τόπον,
 γιὰ φρίξη τῶν ἀνθρώπων. 1270

ΠΑΙΔ. α'. Ἄχ, πῶς νὰ φύγω ἀπ' τὰ χέρια τῆς μάνας μας ;
 ΠΑΙΔ. β'. Ξέρω κέγῳ ἀδερφάκι μου ; χαθήκαμε.
 ΧΟΡΟΣ. Ἄκοὺς ταραχὴν ἀκοὺς τὰ παιδιὰ ;
 οἰμέ, ἔλεινῆ, τρισάθλια γυναῖκα.
 Λέω μέσα νὰ μπῶ, νὰ γλύσω ἀπ' τὸ φόνο 1275
 τὰ δόλια παιδιὰ.

ΠΑΙΔΙΑ. Γιὰ τὸ θεό, βοηθήστε μας, γλυτώστε μας,
 γιατί στήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ κοντεύομε.
 ΧΟΡΟΣ. Πέτρα ἢ σίδερον ἦσαν λοιπὸν νὰ βαστάξης,
 τὰ βλαστάρια τὰ δυό σου ποῦ γέννησες σὺ 1280
 μὲ τὰ χέρια σου, δόλια, σκληρὰ νὰ τὰ σφάζης.

Μιὰ γυναῖκα ἔχω ἀκούσει ὡς αὐτὴν τὴ στιγμή,
 μόνο μιὰ, πὼς στὰ τέκνα τῆς χέρι εἶχε βάλει,
 τὴν Ἰνώ, ποῦ τῆς πῆραν οἱ θεοὶ τὰ μυαλὰ
 κι ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἔξω τρελλὴν εἶχε βγάλει 1285
 τοῦ Διὸς ἢ γυναῖκα. Κι αὐτὴ στάμυρὰ
 τὰ νερὰ πέφτ' ἢ δόλια νὰ πνίξη τὰ δυό τῆς
 τὰ παιδάκια ἄνομα· στὸ γιαλὸ σὰν πηδᾶ
 μὲ τὰ τέκνα τῆς βρίσκει κι αὐτὴ τὸν πνιγμὸ τῆς.
 Γένετ' ἄλλῃ ἀπ' αὐτὴ πλιὸ φριχτὴ συμφορὰ ; 1290
 Πόσα ὡς τώρα κακὰ στοὺς θνητοὺς ἔχουν γίνει
 ἀπὸ σένα, ὦ γυναίκεια πολὺπονη κλίνῃ.

ΙΑΣΩΝ. Γυναίκες, ποῦ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι στέκεστε,
 μέσα εἶν' ἀκόμα ἢ Μήδεια, ποῦ τὰ τρομερὰ
 κακὰ ἔχει πράξει, ἢ μήπως ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ ; 1295
 Γιατὶ αὐτὴ πρέπει ἢ νὰ κρυφτῆ κάτω στὴ γῆς,
 ἢ νὰ πετάξη μὲς στὰ βάθη τοῦρανοῦ,
 ἂν θάρρηνε πὼς δὲ θὰ τὴν ἐκδικηθῆ
 τοῦ βασιλιά τὸ σπίτι, κι ἀφοῦ σκότωσε
 τοὺς βασιλιάδες πὼς αὐτὴ ἀτιμώρητη 1300
 θὰ φύγη. Ἄλλὰ γι' αὐτὴν ἐγὼ δὲ γνοιάζομαι,
 γιατί κακὸ θὰ λάβῃ ἀπ' ὅσους χάλασεν·
 ἤρθα νὰ σώσω τῶν παιδιῶν μου τὴ ζωὴ,
 μήπως οἱ συγγενεῖς μοῦ κάνουν τίποτε,

- για τιμωρία τῆς κακούργας μάνας των. 1305
 ΧΟΡΟΣ. Δὲν ξέρεις, μαῦρ' Ἰάσωνα, σὲ τί κακὰ
 βρίσκεσαι, ἀλλιῶς δὲ θ' ἄλεγεσ τὰ λόγια αὐτά.
 ΙΑΣΩΝ. Μὰ τί; κέμένα θέλει νὰ σκοτώσῃ αὐτή;
 ΧΟΡΟΣ. Σκότωσε τὰ παιδιὰ σου μὲ τὸ χέρι της.
 ΙΑΣΩΝ. Ὅϊμὲ τί λές, γυναῖκα; μὲ θανάτωσες. 1310
 ΧΟΡΟΣ. Λογάριαζε πὼς πλιὸ δὲ ζοῦν τὰ τέκνα σου.
 ΙΑΣΩΝ. Στὸ σπίτι μέσα ἢ ἔξω; ποῦ τὰ σκοτώσε;
 ΧΟΡΟΣ. Τὲς θύρες σὰν ἀνοιξῆς θὰ τὰ ἰδῆς νεκρά.
 ΙΑΣΩΝ. Ξεμανταλώστε μου τὲς θύρες γλήγορα,
 βγάλτε τοὺς σύρτες, τὸ διπλὸ κακὸ νὰ ἰδῶ,
 τὰ σκοτωμένα καὶ τὴν τρισκατάρατη. 1315
 ΜΗΔΕΙΑ. Τὲς θύρες τί σκουντᾶς κι ἀναμοχλεύεις τες,
 ζητώντας τοὺς νεκροὺς κέμὲ τὴ φόνισσα;
 μὴν κάνης κόπο· κι ἂν ἐμένα χρειάζεσαι,
 λέγε τί θέλεις, μὲ τὸ χέρι ὅμως ποτὲ 1320
 δὲ θά με ἄγγιξης. Τέτοιο ἀμάξι μὸδοκεν
 ὁ πάππος μου Ἡλῖος, φυλαχτὸ ἀπὸ τοὺς ἐχτροὺς.
 ΙΑΣΩΝ. ὦ σίχαμα, ὦ γυναῖκα μισητότατη
 στοὺς θεοὺς, σ' ἐμέ, καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πλιό,
 ποὺ βάσταξες στὰ τέκνα σου ποὺ γέννησες 1325
 νὰ μπήξῃς τὸ σπαθὶ κέμένα ρήμαξες·
 κῆλιο καὶ γῆ ἀντικρούξεις, ἐνῶ τόλμησες
 κακούργημα φριχτότατο· ὦ ποὺ νὰ χαθῆς.
 Τώρα ἔχω γνώση ἐγὼ, τὸτ' ἤμουν ἀμναλος,
 ὅταν ἀπὸ γενιὰ καὶ χώρα βάρβαρη 1330
 σ' ἔφερα σ' Ἑλληνόσπιτο, μέγα κακό,
 ποὺ ἀρνήθῃς τόπο καὶ γονιὸ ποὺ σ' ἔθρεψαν·
 καὶ τὸν ἀντίδικό σου δαίμονα οἱ θεοὶ
 σ' ἐμὲ ἔστειλαν· ποὺ ἀφοῦ στὸ σπίτι σκότωσες
 τὰ δέρφια σου στὸ σκάφος μπήκες τῆς Ἀργῶς 1335
 τῶριόπλωρο· ἔτσι ἀρχίνησες, κι ἀφοῦ ἄντρα σου
 πῆρες ἐμένα καὶ παιδιὰ μου γέννησες,
 γιὰ μιὰ γυναῖκα κένα γάμο τ' ἀσφαξες.
 Καμιὰ Ἑλληνίδα αὐτὸ δὲ θ' ἄκανε ποτέ,
 ποὺ ἐγὼ ἀπ' αὐτὲς προτίμησα νὰ πάρω ἐσέ, 1340
 ἐχτρόν κι ὀλέθριον σύντροφό μου, λιόντισσα
 κι ὄχι γυναῖκα, πῶχεις φυσικὰ πλαστὴ
 κι ἀπὸ τὴν Τυρρηίδα Σκύλλα ἀγριώτερη.
 Μὰ δέ σε κόφτει καὶ μὲ μύριες ὕβρισιές·
 τέτοια ξεδιαντροπιά ἔχεις· ὦ ποὺ νὰ χαθῆς, 1345
 κακούργα, καὶ τῶν τέκνων σου ἄγρια φόνισσα.

- Κὲγὼ ἔχω τῶρα νὰ θρηνῶ τὴν τύχη μου,
 ποὺ μήτε πλιὸ τῆ νιόνυφή μου θὰ χαρῶ,
 μήτε τὰ τέκνα πῶσπειρα κι ἀνάθρεψα
 θὰ τὰ συντύχω ζωντανά, μὸν τᾶχασα. 1350
- ΜΗΔΕΙΑ. Πολλὰ σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐνάντια εἶχα νὰ πῶ,
 ἂν ὁ πατέρας Δίας δὲν τὸ γνῶριζε
 τὸ τί εἶδες ἀπὸ μένα καὶ τί μῶκανες
 μελλούμενο δὲ σοῦ ἦταν σὰ μάρνήθηκες
 χαρούμενα νὰ ζῆς περιγελώντας με,
 μήτ' ἢ βασιλοπούλα μήτ' ὁ Κρέοντας
 ποὺ σὲ δευτεροπάντρεψε, ἀτιμώρητα
 νὰ διώξη με ἀπ' ἐδῶ· τῶρα καὶ λιόντισσα
 σὰν θέλης πὲς με καὶ Σκύλλα Τυρρηνική·
 γιὰτ' ὅπως πρέπει τὴν καρδιά σου ἀντίκαψα. 1360
- ΙΑΣΩΝ. Κεσὺ εἶσαι μὲς στὴ λύπη καὶ στὴ συμφορὰ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Μοῦ φεύγ' ἢ λύπη, φτάνει ἐσὺ νὰ μὴ γελᾷς,
 ΙΑΣΩΝ. Παιδιά μου, τί κακουργα μὰνα ἐλάχετε.
 ΜΗΔΕΙΑ. Παιδιά μου, τί κακὸς γονιὸς σᾶς ἔφαγε. 1365
 ΙΑΣΩΝ. Βέβαια δὲν τὰ σκότωσε τὸ χέρι μου.
 ΜΗΔΕΙΑ. Μὰ ἢ ἀτιμιά σου καὶ καινοῦργοι γάμοι σου.
 ΙΑΣΩΝ. Ναὶ γιὰ ἓνα γάμο νὰ τὰ σφάξης τόλμησες;
 ΜΗΔΕΙΑ. Μικρὸ κακὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα αὐτὸ θαρρεῖς;
 ΙΑΣΩΝ. * Ἄν ἔχη νοῦν· σ' ἐσὲ ὅμως εἶν' ὅλα κακὰ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Αὐτὰ πλιὸ δὲν ὑπάρχουν· θὰ σε κάψῃ αὐτό. 1370
 ΙΑΣΩΝ. Αὐτοὶ εἶν' ἀντίδικοὶ μου στὸ κεφάλι σου.
 ΜΗΔΕΙΑ. Ξέρουν οἱ θεοὶ ποιὸς τὸ κακὸ πρωτάρχισε.
 ΙΑΣΩΝ. Ξέρουν τὴ βρωμοσιχαμένη σου ψυχὴ.
 ΜΗΔΕΙΑ. Μίσα· κὲγὼ σου τὴν πικρὴ φωνὴ μισῶ.
 ΙΑΣΩΝ. Κὲγὼ ἄλλο τόσο· εἶν' εὐκόλος ὁ χωρισμός. 1375
 ΜΗΔΕΙΑ. Λοιπὸν πῶς; τί νὰ κάνω; αὐτὸ θέλω κὲγὼ.
 ΙΑΣΩΝ. Δὸς μου νὰ θάψω καὶ νὰ κλάψω τοὺς νεκρούς.
 ΜΗΔΕΙΑ. * Ὅχι μ' αὐτὸ τὸ χέρι θὰ τὰ θάψω ἐγὼ
 στῆς θεᾶς Ἄκραίας Ἥρας τὴν περιοχὴ,
 νὰ μὴν ἀνοίξῃ ἐχτρός κανεὶς τοὺς τάφους των
 καὶ τὰ πειράξῃ· ἀλλὰ σ' αὐτὴν τοῦ Σίσυφου
 τὴ χώρα γιορτὴ πένθιμη καὶ τελετὴ
 στὸ ἐξῆς θὰ ὀρίσω ἀντὶ τοῦ φόνου τοῦ ἄνομου.
 Καὶ τῶρα στοῦ Ἐρεχθέα τὴ χώρα πάγω ἐγὼ
 νὰ ζῶ μὲ τὸν Αἰγέα τοῦ Πανδίωνα. 1385
 Μὰ ἐσύ, ὡς σοῦ πρέπει, θὰ χαθῆς κακὴν κακῶς,
 σὰ σε χτυπήσῃ ἓνα κομμάτι τῆς Ἄργῆς,
 ἀφοῦ εἶδες τὸ πικρὸ τέλος τῶν γάμων σου.

- ΙΑΣΩΝ. Ἡ Ἐρινύα τῶν παιδιῶν σου νά σ' ἐκδικηθῆ
καί τοῦ φόνου ἢ ἀντίδικη Δίκη μαζί. 1390
- ΜΗΔΕΙΑ. Καί ποιός σ' ἀκούει ἐσένα θεός ἢ δαίμονας,
τόν ὀρκοπάτη καί ξενοπεριπαιχτή ;
- ΙΑΣΩΝ. ὦ, τῆ σιχαμερῆ καί παιδοφόνισσα,
ΜΗΔΕΙΑ. Σύρε στό σπίτι σου, θάψε τὸ ταίρι σου.
- ΙΑΣΩΝ. Φεύγω πού ὁ μαῦρος δυὸ παιδιά στερήθηκα. 1395
- ΜΗΔΕΙΑ. Πίσω εἶναι οἱ θρηνοὶ σου· τὸ γῆρας πρόσμενε.
ΙΑΣΩΝ. Ἄκριβά μου παιδιά.
ΜΗΔΕΙΑ. Στὴ μάνα, ὄχι σ' ἐσέ.
- ΙΑΣΩΝ. Κεῖπειτα τᾶσφαζες ;
ΜΗΔΕΙΑ. Γιά νά πικράνω σε.
- ΙΑΣΩΝ. Ὅϊμέ, ὁ δόλιος ποθῶ· τρυφερά νάσπασθῶ
τὸ γλυκὸ στοματάκι τῶν δυὸ μου παιδιῶν. 1400
- ΜΗΔΕΙΑ. Τώρα τὰ προσμιλεῖς, τώρα τᾶσπάζεσαι,
τότ' ὅμως τᾶδιωχνες.
- ΙΑΣΩΝ. Δόσε μου γιά τοὺς θεοὺς
νά χαϊδέψω· γλυκὰ τᾶπαλό τους κορμί.
ΜΗΔΕΙΑ. Δέ σ' ἀφήνω· χαμένα τὰ λόγια σου λές.
ΙΑΣΩΝ. Δία, τᾶκοὺς αὐτὰ πῶς ἀποδιώχομαι 1405
κι ὅσα ἀπ' αὐτὴν παθαίνω τῆ σιχαμερῆ
καί παιδοφόνισσα λιόντισσα ; ὅμως ἐγὼ
τοῦτα μ' ὅλα μου τὰ δυνατὰ τὰ θρηνώ
καί τὰ κλαίω κραζοντας τοὺς θεοὺς μάρτυρας,
ὅπου ἐνῶ σκότωσες τὰ παιδάκια μου ἐσύ 1410
δέ μ' ἀφήνεις νάπλώσω τὰ χέρια σ' αὐτά,
μήτε καί τὰ νεκρά τους νά θάψω κορμιά,
πού ἄμποτ' ἐγὼ νά μὴν τὰ εἶχα σπείρει ποτὲ
γιά νά ζῶ νά τὰ ἰδῶ σκοτωμένα ἀπὸ σέ.
- ΧΟΡΟΣ. Πολλὰ πράματ' ὁ Ζεὺς κρατεῖ στὸν Ὀλυμπο 1415
καί πολλὰ ἀνέλπιστα τὰ ἐκτελοῦν οἱ θεοί·
κι ὅσα ἐλπίζομ' ἐμεῖς ὅλα δὲ γέγονται,
μὰ βρίσκει τρὸπ' ὁ θεὸς γιά τᾶνεπάντεχα.
Τέτοιο τέλος ἐπῆρε καί τοῦτο τὸ πράμα.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- Τὰ πρῶτα τραγούδια. Ἀθήναι 1891.
 Τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον. Ἐμμετρος μετάφρασις καὶ
 ἀνεύρεσις ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει. Ἀθήναι 1892.
 Περὶ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως καὶ τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ.
 Ἐν Λάρινακι 1901.
 Λόρδον Βύρωνος. Ἀποδημία τοῦ Σιλδ Ἀρόλδου εἰς τὴν
 Ἠπειρον. Ἐμμετρος μετάφρασις. Κων)πόλις 1911.
 Ἐκθεσις τῆς κρίσεως τοῦ Β' δραματικοῦ ἀγῶνος τοῦ
 Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Κωνσταντινουπόλις 1914.
 Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Κων-
 σταντινουπόλις 1914. . . . . Δρ. 2
 Παλαιογραφικὸς Ἔρανος. Κωνσταντινουπόλις 1914. 5
 Παρατηρήσεις εἰς τὸ Ἠπειρωτικὸν γλωσσάριον τοῦ Π.
 Ἀραβαντινοῦ. Κωνσταντινουπόλις 1920. 4
 Διορθωτικὰ εἰς Εὐριπίδην. (Αἱ δύο Ἰφιγένειαι καὶ ἡ
 Μήδεια.) Κωνσταντινουπόλις 1920. 1
 Εὐριπίδου δράματα. Ἰππόλυτος, Ἰφιγένεια ἢ ἐν Λυλίδι,
 Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις (Ρυθμικὴ μετάφρασις). Ἐκα-
 στοῦ πρὸς δραχ. 4. 12

ΠΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΝ

- Εὐριπίδου δράματα. Ἑκάβη, Ἥλέκτρα, Ἀλκίσις. (Ρυ-
 θμικὴ μετάφρασις).
 Ἀρχαῖα τραγούδια εἰς νέους στίχους.
 Ἠπειρωτικὰ ἠθογραφήματα.
 Λαογραφία τῆς Ἠπείρου βραβευθεῖσα τῷ 1893 ὑπὸ τὴν
 ἐπιγραφὴν «Ἠπειρωτικὰ ποικίλα» ἐν τῷ διαγωνισμῷ
 τοῦ ἐν Ἀθήναις Γλωσσικοῦ Συλλόγου Καραῆ.
 Λεξικὸν τῆς Ἠπειρωτικῆς διαλέκτου.
 Χρονικὰ σημειώματα ἐκ διαφόρων βιβλιοθηκῶν ἐν Κων-
 σταντινουπόλει καὶ ἀλλεχοῦ.
 Κατάλογος τῶν Χειρογράφων τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει
 Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου.